

RUH MADDE

Cilt: 6 Sayı: 71 — Aralık 1965

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
SUAT TAHSUĞ

Hazırlayanlar :

Feridun Tepeköy
Erol Haras
Ergün Arıkdal
Afif Yesari
Salih Öge
Erol Sevil
Azime Nakip
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Çetin Salkök

İdarehane ve Cemiyet binası
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/2
(Otel Santral Sokağı)

Dizgi ve Baskı :
Baha Matbaası

Kapak Baskı :
Karadeniz Matbaası

Abone ücreti
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

**Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :**
RUH ve MADDE
P. K. 1157 . İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

Bir adam yolda yürüyor. Birden "nasıl yürüdüğü" aklına geldi. Kendini düşecekmiş zannetti. Fakat yürüyordu... Düşünse de, düşünmese de o, bunu çok evvelden öğrenmişti. Ve şimdi, yürürken yürüdüğünün farkında bile değildi. Daha başka işler yapması gerekiyordu.

Bir otobüsün önünde durdu. Herkes birden kapıya hücum etti. O da telâşla hücum etti. İçeri girdi. Otobüs boştu ve binenler biletçinin önünde, öne geçmek için itişiyorlardı. Arkada durdu; herkes biletini aldıktan sonra o da aldı ve güzel bir yere oturdu. Zira aklını kulanmış, öne geçmek telâşından kurtulmuştu.

Zihni bir probleme daldı. Aklından, o problemi çok güzel bir tarzda halletti. Kendisi de olayda kahraman mevkiine oturmuştu. Aynı olayı hayalen defalarca tekrar tekrar yaşadı. Her seferinde duyduğu haz azaldı; sıkıntıya döndü.

Biletçi "Son durak-" diye seslenince uyandı. İndi.

Hata etmişti. Zira geçtiği yolun güzelliğini görmekten mahrum kalmıştı. Ayrıca karşılaşacağı olayda, muhayyilesinde kurduğu çözüm şeklinin tesiriinde kalacağından ve gerçeği hakkiyle göremeyeceğinden, uygun hareket edemeyecekti. Bilmiyordu ki, kendisi heran değiştiği gibi karşılaşılan her hâdise de, önceden kestirdiğimizden daha değişik olmaktadır. Arzularından doğan mizansenlere bağlanmanın temin ettiği peşin fikirlerle gerçeği göremeyecek tersliklerle karşılaşacak ve bu sefer üzülecekti.

Yaşadığımız dünyada, nasıl yürüdüğünü düşünmeden rahat rahat yürüyebildiğimiz gibi, elbetteki, olayların seyrinde bizi öyle mesut kılacak bir bilgi çeşidi mevcuttur.

Ancak, insan olarak, insanlık olarak "bu bilgi ne?" diye düşünmeden önce, kafamızdaki peşin fikirlerin, komplekslerin, dar kalıp ve realitelerin tazyik edici çemberlerinden kendimizi kurtarmaya hazır olmalıyız.

Ruh Hakkında Ne Biliyoruz ?

Yazan: Suat TABSUĞ

bütün gözlemler de bunları teyid etmekte idi.

Fakat yeni müşahede edilen ve «Quasar» ismi verilen bazı gök cisimlerinin özellikleri Einstein nazariyelerine uygulanamamaktadır. Bunun yerine Hoyle ve Narlikaar yeni bir teori ortaya atmışlardır.

Ruh hakkındaki bu yazıya kattığımız bu müşahede insan düşüncesinin bir özelliğini anlattığı için önemlidir :

İnsan anlayışının tabiatla, dış dünya ile çakıştığı bazı özel düğüm noktaları vardır. Bu iki düğüm noktasının, daha kolay anlaşılır bir benzetişle aydınlık alanın, arası varsayımların, nazariyelerin, insan muhayyilesinin sisli, donuk, ölü bölgeleridir. Buralarda hayat yoktur. Esasen bu bölgelerle uğraştığı zaman insanoğlu bir bunaltı, huzursuzluk, tereddüt ve kuruluk içinde bulunmaktadır. Âdeta buraları, hayatî bir kaynak tarafından beslenmemektedir.

İlimde böyle olduğu gibi, ahlâkta da, sanatta da, politikada da böyledir. Çünkü, buraları el yordamıyla yürünen karanlık bölgeler, insanoğlunun çaresiz bir yalnızlık ve acılık içinde bulunduğu yerlerdir; bir mânada teşevvüş sahalarıdır. Ancak buradan dış dünyada teyidini bulan özel bir anlayışla çıkılır.

İşte biz bu yazımızda, böyle bölgelere ayak basmamaya çalışarak başka bir usul deneyeceğiz. Ve bu, hepimiz için çok önemlidir. Yani farazi mefhumlar, insan aklının düzdüğü varsayımlar yerine müşahhas olayları izleyeceğiz.

*

İnsanların büyük bir kısmı, kendilerini bedenden ibaret addetmektedirler. Haklıdır. Çünkü, en yakın tecrübeleri onlara, acıkan, susayan, acılar çeken, hastalanan ya da, beden gerektirdiği bir kanunu ifa ettikleri zaman, haz duyan bir vücuda sahip olduklarını göstermektedir. Ancak bu vücut devamlı hizmet istemektedir. En aşağı cinsten hizmetleri bir tarafa bıraksak dahi, bu vücudun barındığı bir sos-

«Ruh» lâfı, insanlarca ya anlaşılma-
dan kabul edilen mücerret bir mefhum,
ya da korkulan, insana benzeyen,
«ecinni» gibi, görünür görünmez et-
kileri olan bir yaratık tarzında düşün-
ülmektedir. Oysa ki, mücerret kav-
ramların veya ekstra-sensoriel (duy-
gu-ötesi) görüntülerin verdiği done-
lerin bizzat bir varlık olarak kabulü
bizlere bir şey kazandırmaz. «Ruh»
lâfı yerine, insanların fert fert ve
bütün insanlık olarak edinecekleri
bir bilgi, bir araştırma ve neticede
insan varlığında meydana gelecek bir
anlayış ve şuur değişikliği bizler için
olağanüstü önemlidir.

Ruh hakkında tecrübelerimizin dışında
pek bir şey bilmiyoruz dersek bu basit fi-
kirden şöyle bir fayda sağlarız: Ruh lâfı
ne bir lûgat, ne de bir felsefe kitabından
öğrenilebilir.

Zihin, baştan kabul edilen bir iki daya-
nak noktasından hareket ederek, gerçeğe
hiç de uymayan sistemler kurabiliyor; hat-
tâ bunların tetkiki insana mantıkî de geli-
yor. Bütün ortaçağ böyle işe yaramaz mü-
cerredat ile uğraşmış da uğraşmıştır.

Hattâ bugünkü modern fizik de bu yol-
dadır diyebiliriz: Dış olay ortadadır. Âlim
bunu matematik bir formülle ifade eder.
Tecrübelerimizde bu formülden sınırlı bir
mınfaat de sağlarız. Ve modern çağın mü-
şahede ve tecrübeye dayanan tatbikçi man-
tik metoduna güvenerek sebepler hakkın-
da nazariyeler kurarız. Bir müddet rahat-
larız. Derken yeni bir olay müşahedemize
çarpar. O zaman formülün daha geniş bir
bütünün hususî bir halî olduğunu anlarız
ama nazariyemizde iskambil kâğıdından bir
kule gibi yıkılıp gitmiştir.

20. yüzyılın en ilmi doğması Einstein'ın
izafiyet teorisidir ve modern fizik, kâinatı-
mızda ışık hızının mutlak oluşunun kabu-
lüne dayanmaktadır. Hattâ, şimdiye kadar

yal çevre bir de onun insanlardan istediği bazı şeyler vardır.

Kendini bedenden ibaret sayan insanın yürütmesi gereken bir mücadelesi vardır.

Zaruri ihtiyaçların temininden başlanarak gittikçe şümullenen varlık ve kudret edinme arzusu insanları kıran kırana bir savaşa sürüklemektedir. Burada insan, başkalarına, kendine faydalı olduğu nispette bir değer vermekte aksi halde derhal terketmekte, menfaat çatışması halinde de onu ifna etmeğe çalışmaktadır.

Ancak karşısında, diğer insanların menfaat, güç ve zekâları, cemiyetin kanunları, örfler, âdetler, cemiyetin resmi din veya inancı vardır.

Fert, menfaat çatışmalarında öz mücadelesi için, bunlarla açıktan açığa savaşa girişmekte, inanmadan inanmış gözükmektedir. Hattâ öyle ki, bazan inanmadan, anlamaya çalışmadan kabul edilen kalıp inanç ve fikirler onu korumakta, bir tesanüdün doğmasına sebep olmaktadır.

Bu kalıp fikirlerin zihni bir spekülâsyonla meydana getirilen müdafaa sistemleri teşekkül etmektedir. Bir sürü filozof, teolog ve sıradan zanaatkâr bu donuk sistemlere hizmet etmekte, gerçek fikir hareketlerinin karşısında da bunlarla savaşa kalkılmaktadır.

Ekseri cemiyetin muteber ahlâk kriterleri bu donuk müdafaa kalıplarından alınmaktadır. Yalnız şurası hiç unutulmamalıdır ki, fert ya gayet rahat bir iki yüzlülükle şeklen buna uyup hayvan benliğinin ilcalarını rahatça sürdürmekte, ya da samimiyetle bunlara inanmaktadır.

Bunlara inanılınca, samimi olununca, gerçek ihtiyaçlar tatminsiz kalmakta, insanlar hayatıyeti olmayan bir kukla haline gelmektedir. Bu yüzden iç benliğin isyanı, potansiyelini arttırarak nevrozlara, psikozlara, intiharlara, çevrede düzensizlik meydana getiren şursuz hareketlere sebep olmaktadır.

Bu yüzden bazıları, kalıpları külliye reddedip birikmiş ilcaların açıkça ve düzensiz ortaya dökülmesini bir kurtuluş addetmektedir. Bunu hüriyet saymaktadırlar.

Ayrıca fert, büyük bir hüznle kendi be-

deni kusurlarını, yıpranmakta ve yaşlanmakta olduğunu, bir gün öleceğini düşünüyor. Servetini artırma yolunda imkânsızlıklarla karşılaşmış yine bir zebunluk altında kalıyor.

O zaman bir unutmaya ve bir geçici tatmin savaşına giriyor. Obsesyon haline gelmiş cinsi tatmin arama, içki, kumar ferdin durumunu büsbütün ağırlaştırıyor. Bu bir «yokluk» fikrinden kaçma çabasıdır. Bu yokluk da hayatta mevcut bir gerçek olmayıp ferdin kafasındaki yokluktur.

Fert, entelektüel (zihni) bir çaba ile de yokluk fikriyle savaşabilir. Doğmalara sarılabilir. Yani şekli dinlere, ilme inanabilir, ate olabilir, beşeri tesanüt ve yardımlaşma çabalarına girebilir, hattâ anlamadan gerçek fikir hareketlerine katılabilir.

Şu halde, kendi öz benliğinde bir tecrübe yaşamaksızın herhangi bir ferdin ben ruha, ölümsüzlüğe, reenkarnasyona inanıyorum veya inanmıyorum demesi bir şey ifade etmemektedir.

Bizim bilmediğimiz gerçek şudur: biz yalnız değiliz. Bize üstün ve hâkim bir plânın — veya plânlar silsilesinin — tesiri altındayız.

Bu lâf böylece alınır ve inanılır, üzerinde hiç çalışılmazsa başka bir doğma olur ve hiçbir işe yaramaz. Halbuki fert bu yönde çalışmak, çok çalışmak zorundadır. Yani şunu demek istiyoruz: Biz aslâ bu yazımızla, okuyan tarafından kendi öz hayatında, istediği, bildiği, hoşlandığı gibi işlenmedikçe, hiçbir hakikatin yararlı hale getirilebileceği kanaatinde değiliz.

İnsanın bir tetkik ve araştırmaya girmesi için elinde bazı ip uçlarının bulunması gerekmektedir. Şimdiye kadar bu ip uçları her ferde göre değişen bir temayül ve keyfi arzu ile seçildiği için ferd şuurunu bir arapsaçı haline gelmekte ve boşluk içinde kalmaktadır. Hem de yaşayan, dipdiri, gerçek bir dünya içinde.

Bu gerçek ip uçları vardır: Evvelâ söz, kelâm halinde. Bunlar kutsal kitaplardır. Yeryüzünde cereyan etmekte olan olaylar zinciridir. İnsan benliğinde meydana gelen üstün sezislerdir.

(Devanı 31. sayfada)

MAFIA

Çağımızın en önemli bir düşünürü Carl Gústav Jung'un şöyle bir fikri var: Psikolojinin metodolojik görüşü açısına göre, bir fikir, bir hayvan, bir nebat kadar gerçektir. Bunların gerçek oluşu, bir yargı sonucu değil, bir olgu oluşlarıdır. Psikoloji bu fikrin doğru olup olmadığı ile — akıl kurallarına göre — ilgilenmez. Psikolojik varlık, fikir sadece bir tek kişiden çıktığı zaman öznel (sübjektif) dir; bir toplumdaki çıkmışsa nesnel olur (Objektif). «Ruh ve Kâinat»daki bir tarıfe göre R E A L İ T E kelimesine şöyle bir anlam verilmektedir. Varlığın (être) bir obje hakkındaki kanaati, yani fikri. Ancak bu fikirler, gerçekten bir hakikate uysun uymasın varlık davranışlarına kuvvetle tesir ettiğinden objektifleşmekte, görünür hale geçmektedir. Misal: bir iptidaiye göre totemi mukaddestir. Ona şöyle, şöyle.. saygıda bulunulmak gerekir. Bu saygıda kusur eden öldürülür.

Totemin âdi bir tahta parçası oluşu ne kadar gerçekse, ona dokunduğunuzda vahşinin sizi öldürmek üzere saldıracağı da bir gerçektir.

Kur'anda sapıklıkları yüzünden batan şehirlerden bahsedilmektedir. Ve onların yürüdükleri yollar hâlâ göz önündedir denilmektedir.

Dünyada tekâmül etmekte olan varlıklar tarihi - kozmik bir hayat yaşamaktadırlar. Yani tekâmülleri icabı bazı realitelerden geçmektedirler: Reenkarnasyon kanunundan faydalanarak dünyaya yeniden gelip tecrübeler yapabilmek imkânları vardır.

Bir taraftan, bir devrin icabı olan bir realite yıkılmakta, yeni bir realite ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu realitede yer

tutamayanlar ilerki zamanda, bu eski realitelerin cari oldukları muhitler bulabilmektedirler. Ancak, esaslar değişmemekle beraber, arzın tekâmülüne paralel bazı yeni evsaf da bunlara eklenmektedir.

Bu realiteler incelenirken, zihnimizdeki - iyi - kötü - değer hükümlerine müracaat etmememiz gerekir. Nitekim bir bukalemun başka şeydir, bir kelebek başka şeydir. Ama onların nasıl olduğu bizi ilgilendirir. Bukalemuna bizi tiksindirmediği için kötü, kelebeğe gözümüze hoş geldiği için iyi demeliyiz.

İnsanların zamanla kılıkları, kullandıkları maddi vasıtalar değişiyor. Fakat realiteler kolay kolay değişmiyor. Bu bakımdan bugün, arzın karanlık çağlarından gelen fosil canavarlarla, ilerki günlerin erişmeğe çalıştığımız yüksek realitelerini temsil eden üstün varlıkları ile birlikte yaşıyoruz. Bunları nasıl mı tanıyalım? Meyvalarından yaptıkları işlerden.

Eski devlet çeşidinde, vatandaşın malına canına saygı ve onun hukuku diye bir şey mevzu bahis değildi. Meselâ derebeyi, zorba kılıç hakkı olarak insanlara tasarruf ediyordu.

Bugün bu gene var: 20. asırda, Sicilya ve Amerika'da. İsmi MAFİA. Express mecmuasının 748, 749. sayısından özetleyerek istifadenize sunuyoruz.

Mafia, her nevi gayri meşru kazanç temini için kurulmuş, merkezi Sicilya'da ve Amerika'da yaygın gizli bir teşkilâttir.

Bu teşkilâtın mensubuna mafioso denilmektedir. «Saygı değer» bir adamdır: uomo di rispetto. Yani yaşar, küfür eder, soğukkanlılıkla ve gözlerinde hiç bir telaş ve endişe görülmeksizin adam öldürür 200.000 lirete. Bu öldürülen bir adamın fiatıdır. İhtiras ve kin onu duygusuz bırakır.

Bir ihtirasa kapılan mafioso ortadan kaldırıılır. Kontrol edilemez bir hale gelirse onu kiralık bir katil öldürür. Boss, yani patron o zaman şöyle der: Artık ona bir şey yapamazdık. Cesedini yıkadık, temizledik; ailesine gönderdik. Ana babası fakirdi, hiç bir şeyleri yoktu; parmağına pırlanta bir yüzük geçirdik. Yapılacak tek şey buydu. Aksi halde hapishanede çürüyecekti.

Mafiosoyu ihtiraslar ilgilendirmemektedir. Onun ilgilendiği şey, kudret ve paradır. Bir mafioso daha ziyade soğukkanlılığından tanınır. Şöyle bir hikâye anlatılır:

Bir mafiosonun seyahat ettiği bir otobüs haydutların hücumuna uğrar. Yolcular sırayla soyulur. Sıra mafiosoya gelince, «Saygıdeğer» bir adamın buz gibi bakışlarıyla hayduda bakar ve «Bana dokunmayın!» diye homurdanır. Haydut derhal tüfeğini indirir, ve müteakip yolcuya geçer.

Mafianın kanunu sükût kanunudur. Hiç kimse polise mafia'dan bahsetmemekte, aleyhinde şehadette bulunmamaktadır.

Bir adam yaralandığı zaman, polis kendisini yaralayanın kim olduğunu sorduğunda şöyle bir cevap almaktadır.

«Eğer ölürsem, Allah beni, benim onu affettiğim gibi affetsin; eğer kurtulursam tek başıma ne yapmak lâzım geldiğini bilirim.» Mafioso sessizlik içinde öldürür ve can verir. Kurbanları da korku yüzünden hiç konuşmazlar.

Sicilya'da Corleone adlı mağmum bir şehir vardır. Kurşun renkli dağlar arasına sıkışmıştır. Leş arayan karga kümelerinin
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

istilasına uğramıştır. Yaralanma suretiyle ölüm yüzdesinin en yüksek olduğu beldedir. Eski bir Yunan trajedisindeki gibi herkes karalar giymiştir. Bir baba için beş sene, bir kardeş veya oğul için üç sene matem tutulur. Yeni ölümlerle borçlar boyuna teraküm etmektedir. Duvarlarda seçim ilânlarında şu ibare okunmaktadır. «Yaşasın Tanrı!». Bu sanki şu mânaya gelmektedir. «Yaşasın ölüm!» ve ikisi de, sessizce, boyun eğilerek karşılanmaktadır.

Mafia Sicilyalının tahtesşuurunda yıkılmaz olduğuna ve âdeta sihri bir üstün kudrete sahip olduğuna dair bir inançla, toplu bir hipnoz yaratmıştır.

Mafia, boyun eğmeyen birine karşı Afrikalı büyücülerinkine benzer bir sembolizm kullanır. Bu, dereceli bir ihtar sistemidir. Asi kimsenin şarabına su katılır; keçilerinden biri yaralanır; köpeği ya da bir koyunun kafası kesilerek kapısına bırakılır. Mafia, umumiyetle, en küçük kârlardan bile kendi hissesini almaktadır. Üstü kapalı lâflarla, modası geçmiş bir nezaketle tehditlerde bulunur. «Vergi» verilmezse ihtarlara geçer. Gene de verilmezse sahneye ya bir stajyer katil «pisciotta», ya da kiralık katil «sicario» girer. An'anevi silâh, nam-lusu testerelemiş bir tüfek «Lupara» dir.

Fakat Sicilyalı çiftçi veya tüccarın istekleri reddettiği pek nadirdir. Böylece mafia çok ucuz fiata zirai mahsülleri satın alır, kamyonları ile pazarlara sevk eder. Pazarlarda, ancak satış yerleri Mafia tarafından garanti edilmiş pazarcılar satış yapabilir. Fiatları tayin eden de odur.

Mafia, bira, et ve balık ticaretine el koymuştur. Fiatları arttıran bazı tüccarlara, vergilerini arttırmak kaydı ile bazı inhisarlar vermiştir. Kükürt, kaya tuzu işletmelerine el atmıştır. Gayri menkul inşaatı ile ilgilidir. Mezarlara vergi ihdas etmiş, sayfiye evlerine zorla «bekçiler» tayin ettirmiştir, aksi halde evler ateşe verilmektedir. Selinonte'de eski Yunan harabelerini soydurmuş ve turistlere antika eşya satmıştır. Çalınan eşya veya hayvanlar, Mafia'ya nisbeten az bir ücret verilerek tekrar ele geçirilmekte, bu şekilde polise iş kalmadığı gibi hırsızlar da bir taraftan mem-

nun edilmekte, bir taraftan Mafiaya vergi ödemektedirler.

Aşk, dilencilik ve din de Mafia'nın gelir sahalarına girmektedir. Meselâ falanca veya filanca kadına, Mafia'nın tesbit ettiği bir ücret ödenmeksizin kur yapılamamaktadır. Kilise mumları satışı Mafianın inhisarındadır. Kiliselerde yer kiralamakta, mukaddes eşya satışını idare etmektedir. Mafianın fabrikaları milyonlarca Meryem veya aziz portreleri imal etmektedir.

Sicilya'nın eski «Guépard» derebeyliğinin yerini bu gün Mafia almıştır. İhtiyath olarak politikaya iştirak edilmektedir. Umumiyetle en kuvvetli parti tutulmakta, seçmenler tehdit edilmekte veya aldatılmakta, namzetler satın alınmakta veya bağlanmaktadır. Belediyelere beklenmedik adamlar getirilmektedir.

İkinci dünya harbinde müttefikler faşistlere karşı Mafia reisi Don Calogero Vizzini ile işbirliği yapmışlardır. Bir ara, şimali İtalya'da yaygınlaşan komünist harekete karşı, Sicilya'nın ayrı bir devlet olmasını isteyen Mafia'yı desteklemişlerdir.

İşgalden sonra Don Calo Belediye reisi olmuştur. Adamlarını Amerikan yardımı ile silâhlandırmıştır. Belediyelere ve başka idari mevkilere kendi adamlarını yerleştirmiştir. Birkaç inatçıyı ikna etmiş, bir kısmını korku ile sindirmiş, bir kısmını satın almıştır. Büyük çiftliklerin idaresini (Latifundia) eline almıştır. Böylece yeni bir feodal sistem kurulmuştur. Köylülerin sefalet ve ümitsizliği bir kat daha artmıştır. Erkekler yorgun ve sefil tarlalara taşınmakta, sokaklarda kadınlar görülmemekte ve kafesli, karanlık haremelerde mahbus yaşamaktadırlar. Bu, orta çağdır!

İtalya'nın faşizmden kurtuluşundan sonra Don Calogero Vizzini'nin zaferi acayip bir şekilde eski bir seremoni ile kutlanmıştır. Sicilyalılar «Boss» a, yani patrona binlerce hediye göndermişlerdir. Bilhassa çiçekler ve peynir. Feodal bir şef gibi Don Calo yardımcı «bey» lerinden vergi alıyordu. Bütün adadan onun elini sıkmaya gelmişlerdir. Bir çok Sicilyalı Don Calo'yu gerçekten seviyorlardı. Kötü davrandıkları bi-

(Devamı 37. sayfada)

Reenkarnasyon bana makul geliyor

I. BAGWEL
(Two Worlds'ten)

Reenkarnasyona inanıyorum. İnancım, bunu istediğim için değil. Tekrar dünyaya gelmiye hiç de arzulu değilim. Ruhi plânda bir seviyeye kadar geldiğimde, oradan öte bir hamleyi yapabilme gücünü bana ancak yeni bir dünya hayatı kazandıracaktır ve bir takım kudretler kazandıracığı ve o hamleyi ancak o zaman yapabileceğim için — tekâmül isteğimden ötürü — bu enkarnasyonum bana temin edilecektir. Korkunç bir şey, ve o kadar da makûl... doğru bulunmayacak kadar makûl!...

Dünyamızda müşahade ettiğimiz çeşitli davranışlar; parlak zekâlar, görgülü haller ve bunların çeşitli dereceleri, şahsiyet sahipleri, bazılarının bazılara nisbetle mütekâmil görünüş ve davranışları... Bütün bunların sebebini bize ancak reenkarasyon hakikati izah edebilir. Müşahade ettiğimiz görgülü ruh sahipleri, enkarnasyonların onlara temin ettiği bir olgunluk içindedirler. Geri olanların da, tecrübe sahibi olabilmeleri için bir hayli enkarnasyona tabii olacakları muhakkaktır.

Eğer bu böyle değilse, o zaman ilâhi bir adaletten bahsolunamaz. TANRI ise adildir.

Ruh, ateş çemberlerinden geçerek kuvvetlenir. Bir tek bedenlenme ile bir olgunluk düşünülemez. Altın'ın (iyiliğin) ortaya çıkabilmesi için parazitlerin (hataların) ayıklanması gerekiyor. Bu ayıklayışı varlık, müteaddit hayatlar içerisinde çeşitli durumlarla karşılaşarak yapmaktadır.

Ruha asalet veren melekeler, bir tek hayatın kazandıracığı şeyler değildir. Bunlar bilâkis çok zor inkişaf eder. Varlık onları elde edebilmek için reenkarasyonlardan istifade eder.

Reenkarnasyon, esasında üst plânlarda tutunamadığımızdan bir zaruret halinde tecelli etmektedir.

Mütekâmil varlıklardan alınan tebliğlerde reenkarasyona işaret edilmektedir. Bazı grupların aldıkları celselerde ise reenkarasyona rastlanmamaktadır. Öldüğümüzde bilgilerimizi öbür tarafa götüreceğimizden bu bilgiye ister sarılsam ister reddedelim, ferden orada bu hakikatle karşılaştığımız zaman ona, taze bir ümid ve sevinçle sarılacağımız muhakkaktır.

Bu bilgileri gözönüne alarak, hiç kimsenin, hiç bir varlığı, bilgi ve görgüsü kıt diye küçümsemeğe ve hakir görmeğe hakkı yoktur. Bir zamanlar kendisinin de aynı durumlarda bulunduğunu unutuyor. Mücrimlere karşı da kimse onlara yukarıdan bakma hakkım kendinde bulmamalıdır. Onlara cehaletlerinden dolayı acımalıdır. Tekâmül basamaklarının altlarında bulunduğu sıralarda, kim bilir, kendisi hangi cürümler içerisinde bulunmaktaydı. Sakin, mütevazi ve fakir insanların görünüşlerine bakarak haklarında hüküm vermiyelim; onlar, esas matlup olan, ruhi seviye bakımından bizlerden fersah fersah yukarıda bulunabilirler.

Her gittiğimiz yerde iyi hareketler yaparak değişik ve hoş bir atmosfer yaratmaya çalışalım, bu halimiz gelecek enkarnasyonlarımızda şahsiyetimizin bir parçası olacaktır. Şimdi çabasını yapacağımız müsbet durumlar, bir daha sefere karakterimizin tabii bir parçası olacaktır.

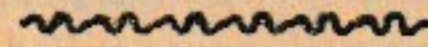
Sağlığın

Kaidesi

Geçen sayımızda «La Pure Vérité» mecmuasından bahsetmiştik. Bu mecmua insan hayatını ilgilendiren her konuda, mukaddes kitaplara müracaatla araştırmalar yapmaktadır. Okurlarımız, İlâhî tebligatın insanlar için gerçek değeri hakkındaki fikirlerimizi bilirler. Bugün, mademki büyük insan kitleleri böyle bir araştırmaya girişmek imkânından mahrumdurlar; o halde bu vazifeyi birtakım gerçek teşekküller almahdırlar. Fakat unutulmamalı ki, bu teşekküllerin çalışması bir tefsir, teoloji veya felsefe değil, insan beden ve suurunun ihtiyacını duyduğu gerçek, pratik ve müşahhas bilgileri ortaya koymaya çalışmaktır.

Yazan: Roderick C. Meredith
«La Pure Vérité»

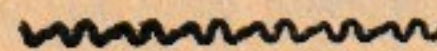

Müteal Nizam bizim kederli, bedbaht hastalıklı ve aptal olmamızı istememektedir. Müşahedelerimizse yeryüzünde bunlara bol bol raslandığını göstermektedir. Şu halde?

Şu halde biz, bizleri «iyi» halde bulunduracak kanunları bilmemekte, onlara uyamamaktayız. Bu kanunlar insan gözünden saklanmış mıdır?

Asla. Yalnız, hayvandan farkı olan insanoğlu kendi hürriyetini satın alırken araştırma zahmetine katlanmalıdır. Bu ona, kanunların zıddına hareket etmek imkânını verir. Neticede daha iyisini bulamaz, yine asıl kanuna göre döner. Fakat bu defa anlamıştır. Kendi başına, acayip bir dünya kurmak hevesinden kurtulmuştur. Zira kendi kurduğu dünya, hastalıklı, kederli, kuru, düşmanca ve aptalca bir dünyadır.

RUH ve MADDE

Amerika Birleşik Devletlerinde iki milyon işçi, yataklarını terkedemeyecek kadar hastadır.

Kanser, verem, çocuk felci, kalb hastalıkları ve diğer afetler, zamanında teşhis ve tedavi yolundaki bütün mükemmel metotlarımıza rağmen pek çok sayıda genç yaşta ölüme sebep olmaktadır.

Sağlık içinde gezip dolaşan, çalışan diğer milyonlarca insana ne demeli? Bizzat sizin sıhhi durumunuz nedir? Enerji ve sevinç içinde misiniz? Bütün hastalık ve acılardan masun musunuz? O hayatı hoş kılan, dinamik, kuvvetli sıhhate sahip misiniz? Yoksa, yarım sıhhatli milyonlar ve milyonlar arasında mısınız?

Kitabı Mukaddeste **Günah** «kanunun ihlâli» diye tanımlanmaktadır. İsa bir felçliyi iyi ettiğinde (Luka, 5. 18-26) «günahların bağışlandı» demiştir. (Not: Buradan şu neticeye varmamız kabildir: Her türlü şifada ihlâl edilen kanunun müeyyidesinin varlık tarafından yerine getirilmesi mevzuubahistir. Şu halde, mucizevi şifalarda lâalettâyin fertlerin, şifacının keyfine göre iyileştirilmesi mevzuubahis değildir. Ancak, bu iyileşmeyi hak etmiş fertlerin, çevreye, insanlara yararlı olacak bir mizansen dahilinde iyileştirilmeleri varittir. R. M.)

Elbette insan sıhhatini idare eden fiziki kanunlar vardır. Bunların bilerek, bilmeden ihlâli, hastalıkları meydana getirmektedir.

Tekâmül şartımız, yeryüzünde tam olarak yaşamamızı gerektirmektedir. Bu bedeni bir sağlık ve ruhi bir açıklık içinde bulunarak gereken fiilleri yerine getirmemizle kaimdir.

Mukaddes kitaplarda bunlar belirtilmiştir. Şu halde bizlerin de nasıl gerçekten yaşayabileceğimizi öğrenmemiz lâzımdır.

I — Zihni (Ruhî) sükûnunuzu temin ediniz

Sağlık üzerine tesir eden en büyük âmillerden biri ruhun beden üzerindeki tesirleridir. İnsanların çektiği dert ve hastalıkların çok mühim bir yekûnu, bedenden değil, ruhtan gelmektedir. Ülserler, hazımsızlıklar, baş ağrıları, göz yorgunluğu, sinirlilik ve daha bir sürü rahatsızlık.

Beslenme ve fizik sıhhate dikkat kâfi gelmemektedir. Süleymanın mesellerinde şöyle denilmektedir: «Sevgi olan yerde sebze yemeği, düşmanlıkla yenilen besili öküzden iyidir» (15, 1)

Birlikte yemeğe oturdukları zaman, kavga etmeğe, çekişmeğe koyulan aileler görmüşsünüzdür. Bunlar kavganın hazımsızlık ve daha bir sürü rahatsızlığın sebebi olduğunu bilmemektedirler.

Günlerimizde, sağlam bir sıhhati meydana getiren memnuniyet ve zihin sükûnu, ruh huzuruna sahip az insan vardır. İnsanların kendilerini gevşetmesini, küçük problemlerini hal yolunda yukarısının kendilerine yardım edeceği hakkında canlı bir iman taşımayı öğrenmesi lâzımdır.

Tam sıhhatte olmayı, yukarısını tanımadan asla ümit edemeyiz. Yukarıya inmayanlar hekimlere, psikoloğ ve psikiatlara korkular ve zihni bozuklukları içinde gidebilirler. Fakat gerçek bir ruh sükûnunu insana ancak Yukarısı verir.

Yarınki gün için kaygılı olmamalıyız. Bizi kuşatan karanlık kin ve gayız düşüncelerini yenmeliyiz. Sevgi, sevinç ve sükûn duyabilmemiz için Yukarıya karşı samimi bir yakarış ve teslimiyet içinde olmalıyız.

Süleymanın mesellerinde şöyle denil-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

mektedir: «Sevinçli yürek iyi ilâçtır; fakat kırılmış ruh kemikleri kurutur.» (17-22)

II — Gıda ve perhiz

Yediğimiz ne ise biz de oyuz. Beden hazmettiğimiz gıdalardan meydana gelmektedir. İnsanlar sıhhatli ve mukavemetli bir vücuda sahip olabilmek için ne yemeleri gerektiğini pek az bilmektedirler.

Bir fare bizim gündelik yiyeceklerimizle beslense, gıdasızlıktan ölür! Neden? Zira yemek diye yediğimiz birçok şeyin besleyici kıymeti yoktur. İnsan vücudunu muhafaza ve yeniden teşkil edecek kıymette değildir. Hattâ, bunların hakikatte zararlı olduğunu da bir çok tecrübeler göstermiştir. Bunlar hazım cihazını tıkar, bozar ve bunların atılması organizma için gerçekten bir yükür. Bir çok hallerde bunlar, gıda gibi değil de zehir gibi tesir etmektedirler.

Yiyecek seçeceğimiz zaman gerçekten tabii gıdalar seçmeliyiz. Vücudumuzun ihtiyacı olan sıhhati kazanıp muhafaza edebilmemiz için ihtiyacımız olan bütün unsurları ihtiva eden **muavazeneli** bir yemek rejimimiz olmalıdır.

Yiyeceklerimizin hazırlanışında onların vücudumuzun ihtiyacı olan unsurlarını bozmamalı, meselâ onları fazla pişirip kavurmamalıyız. Hayvan içyağları, şekerler ve baharatla hazırlanmış yemekler belki ağızda güzel bir lezzet bırakır ama, mideyi de harap eder.

Tabii, burada detaylı bir liste vermeğe imkân yoktur. Fakat yiyeceklerin tabii olmasına, meyva ve sebzelerin çiğ, ya da düşük hararetlerde pişirilmiş olması lâzımdır. Bunların arasında rafine edilmemiş kaba undan mamul siyah ekmek, yağsız ıskara et, süt ve mamulleri (meselâ yoğurt) sayılabilir.

Beslenmeden bahsederek, tabii memba sularının vücut için değerini belirtmeliyiz. Vücudun zehirlerinin atılmasında bu suyun büyük önemi vardır. Her gün yemek aralarında altı-sekiz bardak su içiniz.

Pehriz ve oruca gelince, bu gıdaların azaltılması değil, muvakkat bir zaman için hiç gıda alınmamasıdır. Bu, insanlık tarihi

kadar eski bir sağlık çaresidir. Hayvanlar hasta oldukları zaman yemek yememektedirler. Bu hal iyileşene kadar devam etmektedir. Bu, tabiatın onlara bahsettiği bir sağlık kürüdür.

İnsanda bu nasıl olacaktır?

Bütün hekimler şu hususta müttefikler: İnsan, ihtiyacından fazla yemek yemektir. Eğer gıda vücudun ihtiyacından fazla alınır, iyi çiğnenmezse, hayatî processüsler bozulur ve neticede rahatsızlık ve hastalıklar meydana gelir.

Hastalıkların çoğu kandaki bir zehirin mevcudiyetinden ileri gelmektedir. Oruç, yanlış bir gıda rejimi dolayısıyla meydana gelen bu zehirin atılmasına yardım etmektedir. Gıda alınması geciktikçe bu **atma** hızlanmakta ve vücut **temizlenmektedir**.

Oruç sadece ruhî hayat için yapılan bir tatbikat değil, sağlığı korumak için de **tabii** bir çaredir.

III — Temizlik ve giyim

Birisi, temizlik ilâhî bir şeydir demişti. (Not: Temizlik imandan gelir. **R. M.**)

Temiz bir ruha sahip olmak için temiz tutulan bir bedene sahip olmalıyız.

Cildin, saçların, tırnakların, dişlerin temiz tutulmasıyla, ter kokularının giderilmesiyle tam bir sıhhat temin edilir. Vücut zehirleri ter ile ve ciltteki delikler vasıtası ile atılmaktadır. Bunun için muntazaman yıkanmak çok önemlidir.

Vücudunuzu, elbisenizi, oturduğunuz yeri temiz tutarak sadece bedeni bir sıhhat kazanmayacaksınız, aynı zamanda düşünceleriniz de yükselecek ve yukarıya ile irtibatınız kuvvetlenecek.

Vücudunuza iyi oturmamış veya çok dar elbiseler bir çok fizik bozukluklar meydana getirir. Elbiseler dış hava şartlarına karşı vücudu muhafaza etmelidirler; geniş, rahat, taşınması kolay olmalıdırlar. Kadınlar çok dar kemerler ve korseler giydikleri zaman bundan bir çok önemli organların işleyişi müteessir olur, karın cilt ve adaleleri zayıflar. Bu da bazı fizik rahatsızlıklar meydana getirir; meselâ normal ve tabii çocuk doğuramazlar.

Keza vücudun normal muvazenesini bozan ayakkabılar yalnız ayaklara değil,

bütün vücuda zarar verir. Dar ayakkabılar ise ayak kemiklerini bozar, nasır yapar ve tırnak batmasına sebep olur.

IV — Güneş ışığı ve açık hava

İnsan vücudu, sathının büyük bir kısmının güneş ışıklarına maruz kalmasından büyük istifadeler temin ederler. Bu ışıklardaki ultraviyole vücuda en çok faydalıdır. Bunlar fosfor ve kalsiyumun vücutta imtisasına yardım eder, ve «D» vitamini bu ışınların tesiri altında teşekkül eder.

Zamanınızı kabil olduğu nispette evlerden dışarıda, açık havada ve güneş altında geçiriniz. Bununla beraber, gereğinden fazla güneş ışığına maruz kalmanın da bazı tehlikeler tevlit edebileceğini hatırlayınız. Vücudunuz alışık değilse, yani güneşte yanmış değilseniz, her gün banyo müddetini azar azar arttırarak tedricen yanınız.

Her dışarı çıktığınızda temiz ve taze havayı derin derin teneffüs ediniz. Neticede, teneffüs ettiğimiz hava, hayatın ineydana getirildiği cevherdir. (Tekvin 2-7)

Tam sıhhatte olmak için derin derin nefes alınız!

Biz organizmamıza oksijen almak için teneffüs etmekteyiz. Oksijensiz çabucak ölürüz. Vücudumuzdaki bütün hayati olaylar (prosesüs)ler oksijen yardımıyla olmaktadır. Ne kadar fazla temiz ve saf hava teneffüs edersek enerjimiz; hayatiyetimiz o kadar artar; tenimiz parlak olur; kendimizi çevik hissederiz ve büyük bir beden rahatlığı duyarız. Aramızdan çoğu **ancak yaşayabilecek kadar oksijen almaktadır. Fakat bu, enerji sahibi olmak için kâfi değildir!**

V — Bedeni faaliyet ve ekzersizler

Otomobil ve çeşitli araçların insanın gördüğü işlerin çoğunu gördüğü şu devrimizde milyonlarca insan bedeni faaliyet eksikliğinden fizik olarak, kapasitelerinin ancak yarısına ulaşabilmektedirler.

Bir kalabalığı gözleyiniz: Yağlı adamlar, göbekli iş adamları, korkuluk gibi sıska kimsecler.

Belki burada atletik ve göz alan bir vücuttan bahsettiğim sanılır. Hayır. Böyle bir vücudu formunda tutmak için çok zaman ister.

Halbuki bugün, akıllıca hazırlanmış bir vücut ekzersizi programına hepimizin ihtiyacı vardır. Ekzersiz derin nefes almayı temin eder, kan deveranını hızlandırır; ter vasıtasıyla vücut zehirlerinin atılmasını sağlar ve vücudun bütün fonksiyonlarını normalleştirir.

Günlük işinizden yorgun, bazan da sinirli çıktığınızda yapacağınız bedeni ekzersizler enerji toplamanızı temin eder. Bilgili bir tarzda yapılan bir idman sonucunda vücut âdeta yeniden dolan bir akümülatör gibi kuvvetlenmektedir. Böyle bir vücut idmanında bütün adaleler çalıştırılmalıdır. Halbuki günlük çalışmalarda ekseri adale âtil kalmaktadır.

Gençlik çağı dışında, evlerde yapılabilecek vücut idmanlarıyla yetinmek daha münasiptir. Zira gençler çeşitli sporlarla uğraşarak hem vücutlarını çalıştırmakta, hem de hoşça vakit geçirmektedirler.

Yürüyüş ve kırlarda kamp kurma (camping) her yaşta yapılabilecek sporlardır. Ancak gençlerin ayrıca kol, göğüs ve omuzlarını çalıştırmaları gerekmektedir.

VI — Uyku ve istirahat

Bazı gençler ve talebeler, devamlı çalışarak veya eğlenerek, mütaakiben uzun zaman uyumanın insanı dinlendireceğine inanmaktadırlar. Fakat hiç bir şey, muntazam bir uykunun insan bedeni üzerindeki iyileştirici tesirinin yerini tutamaz.

İnsan uykusuz kaldığından çok daha uzun bir zaman aç kalabilir.

Yetişkinlerin çoğu için 7-9 saatlik bir uyku kâfidir. İnsanların çoğu uykuda geçen zamanlarını heder olmuş saymaktadırlar. Halbuki iş asla böyle değildir. Muntazam gece uykusu, gündüzün daha uyanık, daha şuurulu olmanızı sağlar. Bu da gerek çalışma, gerek eğlence hayatımızın daha istifadeli olmasını temin edecektir.

Bununla beraber uzun uykunun faydadan çok zararı vardır. İnsanı tembelleştirir ve vücutta letarjik bir hal meydana getirir.

Bir çok hekimler mutad gece uykusundan başka gündüz, çalışma saatleri içinde bir veya birkaç defa kısa dinlenme uykula-

(Devamı 38. sayfada)

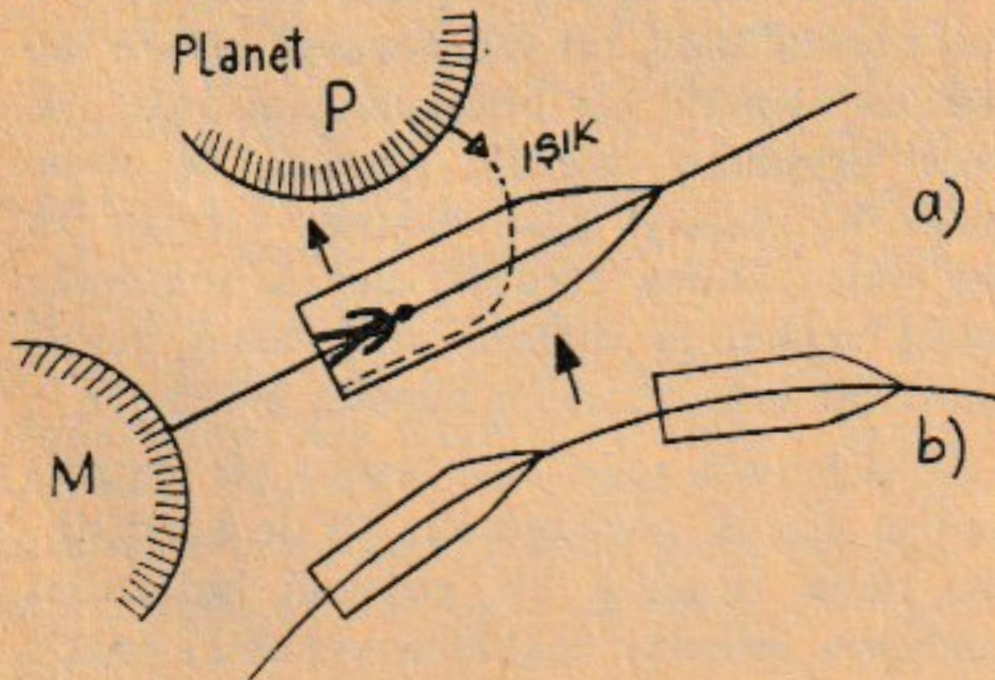

gende, bir asırda kırk üç saniyelik bir hata ile karşılaşmışlardı.

Ayrıca, bir asırda, Merkür mahrekinin 574 saniye kadar döndüğü müşahade edilmişti. Fakat gene o zaman, iyice bilinmekte idi ki, bu dönüş miktarının 531 saniyesi, doğrudan doğruya komşu plânetlerin gravitasyon tesirleriyle vuku bulmaktadır. Bütün bu bilinenlere rağmen $574 - 531 = 43$ saniyelik farkın asıl sebebinin nereden geldiği bulunamamıştı. O zamanın meşhur astronomu, Le Verie şöyle düşünmüştü: «Her halde henüz keşfedemediğimiz başka bir seyyare olmalıdır ve bunun gravitasyon tesiriyle mevzuubahis 43 saniyelik bir fark ortaya çıkmalıdır. **Dediği tarzda ve yerde incelemeler yapılmış ve fakat böyle bir seyyare bir türlü bulunamamıştır.** İşte Einstein teorisi bu hatanın doğrudan doğruya bizim bulduğumuz (daha doğrusu Newton'un bulduğu) kanunlardan doğduğunu ileri sürmüş ve genel rölativite teorisiyle bu hatanın ortadan kalktığını göstermiştir.

Şimdi de Einstein, gravitasyon teorisini vaz'ederken nasıl düşünmüştür, bunun üzerinde ve (daha ziyade prensibi yönünden) duralım.

Tasavvur edelim ki bir doğru üzerinde bir roket hareket etmekte olsun. Bu roket içinde de bir insan bulunsun. Bu insan dışarıyı hiç görmesin. Roket, doğru düzgün bir hareketle yoluna devam etmektedir. Düşünelim ki, yolunun yan tarafında pek ağır bir cisim (meselâ bir plânet) belirsin. Bu hadisenin Newton'a göre izahı şöyle yapılır. Cazibe tesiri derhal kendisini gösterir ve böylece adam, plânete doğru bir çekilme-

ye maruz kalır. Şu halde Newton'un adamı, «Burada bir KÜTLE var ki, beni o yana doğru çekiyor.» diyecektir. Einstein ise şöyle demektedir: Yakında bir kütle bulunmasın. Buna mukabil yörüngede, bu noktada bir EĞİLME mevcut olsun. Bu takdirde gene aynı şekilde bir itilme (veya dışarı doğru bir çekilme.) husule gelecektir. İşte roket içindeki adam, hiç bir zaman a) hali ile b) halinin tefrikini sadece bu kıstaslara dayanarak yapamayacaktır. (Şekle bakınız. Eğilmeden mütevellit itilme ile kütle çekimi tesiri...)

O halde EĞRİ yörüngelerin mevzuubahis olduğu bir kâinatı düşünerek İVMELİ hareketler dolayısıyla bir gravitasyonun husule gelebileceğini de tasavvur etmek mümkün olmaktadır. İşte bu ekivalansdan faydalanarak, Einstein teorisini vaz'etmiştir: **Gravitasyon tesirleri, kâinatın STRÜKTÜRÜNÜN tabii bir neticesidir.** Fakat bu tarzda bir düşünce, Einstein'ın karşısına büyük bir tehlikeyi çıkartmıştır. Mesele şudur: İvmeli hareket için hız vektörünün istikamet değiştirmesi her zaman için şart değildir. Olabilir ki, aynı istikamete olmasına rağmen sadece değerinde bir değişme vuku bulabilir. (Doğru düzgün olmayan hareketler.) Farzedelim ki, doğru istikametinde hareket eden bir roketin arka tarafında büyük bir kütle belirmiş olsun. (Şekil (a) ya bakınız.) Bu takdirde, roket içindekiler birdenbire arkaya doğru çekildiklerini hissedeceklerdir.

Fakat bu hadiseyi, şöyle de izah etmek kabildir: Arka tarafta bir kütle belirmiş olamsı mevzuubahis değildir de, sadece roket tam o anda birden hızlanıvermiştir. Bu takdirde de insan aynı hissi duyacaktır. Fakat, bu izaha karşılık olarak şöyle denmiştir: Biz adamları ele almıyalım da, ışığı ele alalım. Diyelim ki, tavandan bir ışık geçmiş olsun. Işığın bir kütlesi bulunamdığından bir kütle belirmiş olsa da, ışık, onun cazibesi tesirinde kalmıyacaktır.

Halbuki sizin ekivalanlık prensibinizi kabul edersek, bir hız artışında ışığın saptığı olması icabeder (Şekil a). Ve bu saptırma, (hızlanma devam ettiğinden) daha da artacaktır. O halde ışıkta bir madde gibi çekilmekte midir? **(Devamı var)**

Organizasyon ve Memleketimizdeki Önemi

Yazan: Salih ÖGE

Organizasyon, çeşitli elemanların birbirlerine yardım ve birbirlerinin işlerini tamamlamak suretile müşterek bir gayeyi tahakkuk ettirip, bu gayeden şuurlu bir netice istihsal etmek için yapılan teşkilatlanma işi, daha kısa bir deyimle, müşterek bir gayeyi, dolayısıyla şuurlu bir neticeyi, tahakkuk ettirecek muhtelif organların işbirliğidir.

Şu halde, bu tarifimizin şümûlü içinde bir organizasyonun mevcut olabilmesi için yaptıkları vazife ile birbirlerinin işini kolaylaştıran birtakım organların mevcut olması, keza bu organların çalışmalarının ortak bir gayeye yönelmiş bulunması, bu gayenin de illiyet prensibi dahilinde şuurlu bir neticeye sebep teşkil etmesi lâzımdır.

İllyet prensibi diye isimlendirdiğimiz sebep ve netice zinciri için, hiçbir sebep ve surette bir başlangıç ve sonuç düşünemiyeceğimize göre her organizasyonun istihsal ettiği netice kendisinden sonra hâsıl olacak olan bir başka neticenin sebebini teşkil edecektir.

Şu halde, gayet rahatça düşünebiliriz ki; müşterek bir neticenin istihsali gayesile vazife gören organlardan teşekkül eden bir organizasyon, kendisini ihata eden diğer, daha şümüllü, bir organizasyonun organıdır. Keza, bir evvelki organizasyonu ihata eden «daha şümüllü» organizasyonun da kendisini ihtiva eden, kendisinden daha şümüllü, bir organizasyonun organı olduğu gibi ve ilh...

Pek ince ve komplike hesaplara başvurmadan insan bedeninin gözönündeki bazı kaba organlarını misal alarak yukarıdaki düşüncemizi daha izahı kolay bir hale sokabiliriz.

Bir insan elini gözönüne alalım, bütün hayatı boyunca gayesi, ileriye doğru uzanmış beş tane parmağın yardımı ile «tutmak» dediğimiz bir fiili istihsal etmek olan bir insan elini:

Parmakların muayyen bir açı haddi dahilinde bükülmesini sağlamaya yarayan mafsalları, o parmağın, gerektiği zaman açılıp gerektiği zaman kapanmak suretile birbirine yaklaşması veya uzaklaşması gayesinin tahakkukunu sağlayan birer organlardır.

Şu halde, bir tek parmaktaki mevcut mafsalların heyeti umumiyesi «parmak» adını verdiğimiz bir organizasyonu teşkil etmiş oluyor. Hiç şüphe yok ki, «parmak» dediğimiz organ sadece mafsallardan ibaret bir teşkilât değildir. Fakat, yukarıda da ifade etmeğe çalıştığımız gibi, biz, organizasyonun fizyolojisinden ziyade O'nun ne demek olduğu veya ne demek olmadığını ifade edebilmek için sadece gözle görülebilen kaba misallerle fikrimizi anlaşılır hale getirmek amacını güttüğümüz için teferruatını konumuzun dışında görüyoruz.

Burada başlı başına bir organizasyon olarak gördüğümüz bir tek parmak «El»in bütününe nispetle bir organizasyon değil sadece organdır. Ancak kendisi ile müşterek bir gayeyi hâsıl etmeğe çalışan diğer parmaklarla beraber olunca «tutmak» fiilini tahakkuk ettiren «El» adını verdiğimiz bir organizasyon vücuda getirirler.

Keza burada yine başlı başına bir organizasyon olarak gördüğümüz El de kendisinden daha şümüllü bir gayenin istihsalini sağlayan «vücut» organizasyonunun çeşitli organlarından sadece birisidir.

Bu misallerin çok çeşitli örneklerini yalnız insan vücudunda değil, etrafımızdaki canlı veya cansız bütün varlıklarda müşahade etmek her zaman mümkündür.

İlkbaharda çiçeğini, arkasından yaprağını açıp tomurcuklar veren, yazın meyvasını kemale erdiren, sonbaharda yapraklarını döküp kışın çıplak kalan ve bu ameliyeyi hayatıyeti boyunca her yıl, mevsiminde muntazaman tekrar eden bir ağaç, toprak altına saldığı kökleri, toprağın üstündeki kalın gövdesi, o gövdede budak salan büyük dalları, o dalların her birinden fıskıran küçük dalları ve nihayet o küçük dalların üzerindeki çiçekleri, yaprakları, meyvaları, meyvalarının içindeki çekirdek ve tohumları ile mükemmel bir organizasyon örneğidir.

Organizasyonu yalnız canlı veya cansız varlıkların fizik yapılarının faaliyetlerinde değil, yaşayışımızda, beşeri ve sosyal hayatımızda da daima müşahade edegelmekteyiz.

Meselâ devlet teşkilâtı bir organizasyondur; bir yanında hükümet, bir yanında millet gibi iki esaslı organı olan bir organizasyon, müşterek gayenin istihsalı için daima birbirinin yardımcısı olan, daima birbirinin hizmetinde bulunan iki organ: Hükümet ve Millet.

Devlet organizasyonu dahilinde bir organ olarak gördüğümüz «Hükümet Teşkilâtı» başlı başına bir organizasyondur; muhtelif bakanlık ve icra organlarından teşekkül etmiş bir organizasyon. Hükümet teşkilâtı içinde birer organ olan her Bakanlık kendi çaplarında ayrı ayrı birer organizasyondur; aralarında iş bölümü yapılmış muhtelif Umum Müdürlük'lerden meydana gelmiş bir organizasyon. Bu merdiveni, hükümet teşkilâtının en ufak dairesine, en ufak servisine ve o serviste vazifeli en küçük kâtibine kadar takip edebiliriz. Ve yukarıdan aşağıya doğru inegelmekte olduğumuz bu basamakların her birinde bir lâhza durup düşünecek olursak, göreceğiz ki, her organizasyon kendisinden evvel gelen ve kendisini kapsayan bir organizasyonun organıdır.

Gelelim devlet organizasyonunu teşkil

eden diğer ikinci büyük organ «Millet» organına...

«Millet» de kendisile beraber bir organizasyon teşkil etmiş bulunan «Hükümet»le işbirliği yapıp, ona yardım edebilmek için o da kendi unsurları arasında bazı organları görevlendirip bir organizasyon teşkil etmek zorundadır.

Diyebiliriz ki, çeşitli programlarıyla teşekkül etmiş bulunan çeşitli partiler, bu çeşitli partilerin hiç birisinin program veya düşünüşlerini kendi düşüncelerine uygun bulamayıp bağımsız yahut da tarafsız kanadı teşkil eder vatandaş kümelerinin her birisi bir organ olarak Millet dediğimiz organizasyonu teşkil etmiş bulunuyorlar.

Şu halde, Millet adlı organizasyonu teşkil eden bu organlar, yani partili veya partisiz kümeler isimleri, programları, görüşleri ne olursa olsun teşkil ettikleri organizasyondan şuurlu bir netice istihsal edebilmek için müşterek bir gaye uğrunda işbirliği yapmak zorundadırlar. Bu müşterek gaye teşkil edilen organizasyonun yani Millet'in huzurunu sağlayan bir gaye olacaktır.

Milletin huzuru kardeş organ «Hükümet» in huzuruna bağlı bulunduğu cihetle, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, programları, yolları, görüş ve kanaatleri ne kadar farklı olursa olsun Milleti teşkil eden çeşitli kümelerin, teşekkül etmiş olan hükümete daima yardımcı ve müzahir olmaları sadece klâsik vatandaşlık görevi değil aynı zamanda, teşekkül etmiş organizasyonun organı olmak yönünden de, bir organlık görevidir.

Memleketimizde henüz idrak edilmiş bulunan Genel Seçim'in sonuçlandığı şu günlerde gerek siyasi partilerin gerekse bağımsız vatandaşların artık seçim propaganda devresindeki «kıran kırana» düşüncesini o devrede bırakıp «el ele» duygusuna elbirliği ile sarılmaları, müşterek gayeye hizmet yolunda olumlu bir samimiyet ölçüsü olacaktır.

Hiç şüphemiz olmasın ki, bu ölçü ne kadar yüksek puanda olursa, gerek ferdi gerek milli gerek beşeri ve gerekse maşeri tekâmülümüzdeki sürat o nispette hız kazanacaktır.

Tekâmül ve Realiteleri

Yazan: Ergün ARIKDAL

İKİNCİ KISIM

«Realite (gerçek), genel anlamıyla, hissin alâkadar olduğu mevcudiyete kanî olmaktır.» Burada sözü edilen his, tamamen beş duygunun içinde hapsolmuş kalmış olmakla beraber, az da olsa sezgiye de yer verilmektedir. Mevcudiyet hakkında insan şuurunun «kendinden tasdiki» zorlu bir mücadelenin neticesinde ortaya çıkabilen bir husustur. Zira, mevcudiyetin (insanın dışında bulunan herşey, objeler dünyası) halis bünyesi hakkında insan idrakinin verdiği hüküm, realitenin varlık bünyesine bahşettiği kudret nisbetindedir. Bu kudretin «haber alma ve yorumlama» derecesine göre bizler «değer hükümlerine» ulaşabiliriz.

Meselâ, herhangi bir sosyal olayda, — olaylar da netice itibariyle bir mevcudiyettir — idrakimize çarpan bir takım, fikir, duygu, intiba ve sezgi bulunabilir. Bu olayın bizi alâkadar eden kısmı, bizim kendimizde bulunan anlayış ve yorumlama kudretimizin temin ettiği bir kısımdır. Bizim gerçekten ihtiyaç duyduğumuz tesirden başkası, bizce değerli değildir. Kendi yönümüzden, kendi açımızdan bir değerlendirme yaparız ve genellikle yanlış bir neticeye ulaşma ihtimalimizde vardır.

İnsan bu durumda haksız değildir. Benim elimde ne çeşit bir olta takımı varsa, tutabileceğim balıklar da oltanın imkânları ile sınırlı olacaktır. Deniz türlü türlü yaratıkla doludur; fakat balıkçı ancak elindeki imkânları oranında avcılık yapabilir.

Kısaca «ruhî müessiriyet» dediğimiz bu kudretin genişlik alanı, objeler âlemi ile

bizim aramızdaki gerçek bağları kurmamıza sebep olur. Eşyadan ne alabiliyorsak, eşya bizde o kadar gözüktür. Heykeltraşın mermere verdiği değer ile, kimyager olan bir kimsenin verdiği değer arasında şüphesiz çok farklar vardır. Biri, ondan, ruhî bir heyecanın sembolik ifadesini nakşetmek üzere ince bir tesir alırken — ki mermerin kaba kütlelerinin tamamen dışındadır — öteki mermerin cinsini, molekülünü, rengini ekonomik değerini araştırır: «mermer, mermerdir» der.

Böylece diyebiliriz ki, varlık içinde bulunduğu şuur seviyesi ile paralel olarak bir hakikat anlayışına sahiptir. Bu anlayış, insanın türlü realitelere bölünmesine sebep olmuştur. İdrak yeteneğinin her varlıkta ayrı ayrı oluşu, o varlığın şimdiki, geçmiş ve gelecekteki hayat devrelerinin ve onların türlü türlü olmasını doğurur. «İnsan insanın kurdudur» lâtın atasözü, bu açıdan ele alınırsa bütün yanılgılarımız ve cesaretsizliğimizin sebebi biz olmaktayız neticesi çıkar. Realiteyi yoklarken kullandığımız ölçü, bizi yere vurmaktadır.

OTOMATİZMA :

İnsan muhtelî bir varlıktır. Müşahede göstermiştir ki, en ince duygu ve yüksek fikirlerle beraber en kaba ve hunhar faaliyetler aynı bir insanda pekâlâ bir arada bulunabilmektedir. Bu durum karşısında insan çoğu zaman acz ve korku içinde kaldığı gibi, sevinç ve cesaret içinde de kalmaktadır. Şu neticeye ulaşabilir miyiz?: Varlık kendi dışında bulunan çeşitli «tesir kanallarıyla» alâkadardır; durumu ve arzusuna göre bu tesirlerle alâka kurmaktadır. Eğer şuurlu veya gayri şuurî olarak bir tecrübenin ihtiyacı içinde kalmışsa, tecrübenin gerektirdiği ortam ve tesirlere gider yahut sevk olunur.

Otomatizma Realitesinde durum sevk olunmak ile ifade edilebilir. Konumuzu daha açık izah etmek için Otomatizma devresinde müşahade edebildiğimiz özellikleri gözden geçirelim:

1. Varlık, kendi fiilleri hakkında «neden, ne için, ne şekilde» sorularını soramaz ve sorulana cevap veremez. Fiilleri icra ettiği onun şuurlu bir faaliyeti değil, iç güdü,

iç tepki (ilca - insiyak) çok çok müphem bir duygulanma safki ile meydana gelir. «Elinde olmadan yaptım» denir. Faal olan gayri şuurdur ki, bugünkü psikolojik çalışmalar hep bu yöne yönelmiş insanın otomatik faaliyetinin sırrını çözmeye çalışmaktadırlar.

2. Şuur kapalıdır ya da aşırı bir darlaşma içindedir. Yapılan faaliyetle kendi şahsiyeti arasında alâka kuranmaz. İcra edilen fiil «karşı konulmaz» bir fiildir. Ancak bu fiil yerine getirildiği zaman huzur ve sükun elde edilebilir. Meselâ ipnoz-sonrası telkinler buna iyi bir örnektir. Süje ipnoz içinde aldığı emre göre, uyanık halde iken bir fiilli icra etmek mecburiyetinde tutulur. Uyanınca, neden, niçin, nasıl demeden aldığı emri yerine getirmekten başka bir düşüncesi yoktur. Biricik ve kudretli olan, gayri şuura sokulan, karşı konulamaz fikirdir. Bir makine muntazamlığında yerine getirilir. Görülüyor ki, otomatik tekâmülde varlık kendisine zerk olunan tesirlerin altındadır ve muayyen şeylerin icrasını yapabilir. Kendinde «istem» yoktur, varsa bile şuurlu değildir.

3. Otomatik tekâmülde ferdiyet son derece az gelişmiştir. Farklı görülmeler gözlenebiliyorsa da bu köklü değil, olsa olsa içgüdü nev'iden bir ferdiyet tezahürüdür. Esas olarak, toplumsal bir idareye rıza vardır ve ancak bu şekilde hayatın idame ettirilmesl mümkün olmaktadır.

Hayvanlardaki hayat tarzı böyledir. İnsanlarda ise her şey siluet tarzında, gölge gerçekler içinde kalmıştır. İtiliş ve içgüdü idareyi ele almıştır. Saikler dışıdır. Yahut bazı hayatî ihtiyaçların baskısı altında faaliyet gözükmektedir.

4. Otomatik tekâmülde dıştan idare mevcut olunca, ferdiyetin şuurlanmamış olduğu ve neticede ferdi mes'uliyetin mevcut olmadığı görülür. Bu türlü yaşayış basit ve kolaydır. Herşeyden önce rahat bir yaşayıştır. Düşünelim ki, her ne yaparsak yapalım, yaptıklarımızın mes'uliyeti yoktur, ya da son derece azdır. Kimse bizden yaptıklarımız hakkında hesap soramaz, bizi muahaze edemez. Neden hesaplaşmak olsun? Mes'uliyeti yok, umumî akışa kapılmış, belirli işleri yapıyor, belirli ihtiyaçlarını temin ediyor, herşeyin kolay ve satıhta olanını istiyor! Mesele yoktur.

Fakat... iş bu kadarla bitse iyi! Otomatik olarak yaşayıp giderken, neden bazı sıkıntılı durumlara düşüyoruz; bıkkınlık, moral çökmesi, bedbinlik, atalet haline giriyoruz? Ve neden «duygu-hayatı»na önem verir gibi oluyoruz. Neden, araya da olsa başkaları bizi kendimizden daha ziyade ilgilendirebiliyor?

Etrafımızdaki faaliyete yön vermek, yeni bir şekil kazandırmak isteğine tutuluyoruz. Günlük didinme ve para kazanma faaliyeti dışında değişik birşeyler arıyoruz: Kumar, kolleksiyon, müzik, spor, politika v.s...

«Aman canım, biz onlardan iyi mi bileceğiz? İdare olup gidiyoruz, çok şükür» derken «Bana göre bu işi şu türlü yapmak daha faydalıdır. Menfaatimize öteki türlü yapmak iyidir» denir.

Ne oluyor? Otomatik bir faaliyetin dışına taşan, ego'nun belirmesiyle hissi realitelerin tezahürüne sebep olan mutavassıt ruhî faaliyetten başkası değil!...

(Devamı var)

Aynı Günde Öldüler

Londra taksi şoförlerinden 58 yaşındaki Jonathan Meeras âni bir kalp krizi ile 18 Nisan 1961'de ölüyor. Birkaç gün sonra 35 senedir birbirlerini görmedikleri Afrikada Sierra Leone'de ikamet eden ikiz kardeşi Arthur'ün ölüm haberi müteveffanın evine geliyor. Tarih 18 Nisan 1961.

İYİLİK VE KÖTÜLÜK

Yazan: H. N. Nathan (Two Worlds'ten)

İyilik ve kötülük mevzu-unda yüksek varlıklardan alınmakta olan tebliğlerle fikirlerin aydınlanmasına doğru gidebilme imkânı mevcuttur. Bizlere denildi ki; varlıklar (insanlar)ın ruhi seviyeleri bir tolerans, anlayış, sevgi, hiç olmazsa bir acıma durumuna gelmeden, ıstıraplarına sebep olan hakikati kabul etmelerine imkân olmadığı merkezindedir.

İnsan, acıma derecesi nispetinde bir başkası için bir şeyler duyabilir. Bir insan ki, kendisine yapılan türlü hakaretleri affeder, işte o insan kendi hatasını affetmez. Geçmiş hayatlarında türlü işkenceler tertipliyenlerin kendileri olduğunu anlatmağa çalışsanız, cinnet getirecek insanlar vardır.

Roma devrini gözünüzün önüne getirin... eski Mısır'ı düşünün... oralarda reva görülen mezalimler esnasında (siz) belki bu vahşet manzarasını zevkle temaşa eden bir misafir, tertipliyen ev sahibi veya nezaret eden bir uşaktınız ve belki de mazlûmun kendisiydiniz...

Bunlar tarihten öğrendiklerimizdir, bir de taş gravürlerden öğrendiğimize göre çok eski atalarımız akla hayale gelmiyen türlü işkenceleri yapmışlardır. İçimizde reenkarnasyona inananlar, bilmem, fakat bir hayli enkarnasyon evvel,

bunların kendi kötü mazileri olduğuna tahammül edemezler.

Rahim olanın geçmiş hayatlarımızı bize neden unutturduğuna bu bir sebeptir. Geçmiş hayatlarımızı hatırlamamız ve onları apaçık görebilmemiz bir tahammül işidir. Kapasitesi vasat olan bir varlığa onu dehşete kaptırmaktan başka bir fayda temin etmeyen bilgiler verilmemektedir.

BİR GÜN

BİLİNECEKTİR

Bu kadar ıstırapı neden çekiyorum? Neden iyiler yoksulluktan ölüyorlar da, kötüler servetlerini artırıyorlar? Neden bir taşın devrilmesiyle bir çocuk ölüyor? Medyoma gidip de bu sualleri soranlar bilsinler ki, bir gün onlara cevap verilecektir ve onların hoşlarına pek gitmiyecektir. İnsan, mazisinin kefareti ödiyecektir, ne ektiye onu biçecektir. Bu, sebep ve netice kanununun tabii bir işleyişidir. Bu mekâna tâbi olmadan spirüel veya moral alanda, aksiyon ve reaksiyon, miknatis ve gravitasyon kanunu gibi otomatikman tecelli eder. Hiç bir kuvvet bunu değiştiremez.

Bu böyle olunca, pek çok insan gibi siz de şu sualî beiki düşünebilirsiniz: Yaratan mükemmel olduğuna göre, yarattığını neden mükemmel yaratmadı? Ve belki de şu cüreti de göstere-

bilirsiniz: Yaratan ben olsaydım, acıyı, günahı, ıstırapı yok eder, doğuştan itibaren mükemmel yaratırdım.

Yaratanın siz olmadığınızı iyi olmuş. Yoksa yarattığınız akılsız robotlarda ne bir geçmiş ne bir ihtiras ve ne de bir ümit düşünülemezdi. Cehti olmamış bir hayatın bilgisi nasıl olacaktı; hata olmayacağı gibi bir kazanç da düşünülemezdi tabiiyle.

Neticede, güven sahibi ve şahsi gayretle ruhi kudreti haiz varlıklar olabilmemiz için her şeyi gören sevgi dolu BABAMIZ, hata yapmamıza, günaha girmemize, kendi kendimizle haşır-nesir (bir kanun dahilinde tabii) olmamıza, bizi zorlamamış, bize müsaade etmiştir. Kendi yollarımızda gidip kabadayı, esir, esir tüccarı, zalim, diktatör gibi arzularımızı, birer hata olduğunu kabul edinceye kadar, tahakkuk ettirmek için, bu yollara bizi BABAMIZ zorlamamıştır ancak müsaade etmiştir.

Ruhi ilerlemeler kaydederken dönüp geçmiş hayatlarımıza bakarız, oralarda çeşitli halleri reva gördüğümüz varlıkların (insanların) durumlarını müşahade ederiz. Bu kötü davranıştan kurtulmak için biz de onlar gibi ıstıraplı bir hayat geçirmenin imkânlarını araştırırız ve böyle bir diinya

hayatı ile sempatische oluruz. Bu hayat boyunca biz de eziyetler çeker ve feci bir şekilde de ölebiliriz. Bu defaki hayatımızda üstelik de iyi bir adam olarak tanınmışızdır. Bunu gören insanlar: Bu iyi adam neden bu kadar ıstırap çekti? derler ve o iyi bilinen adamın geçmiş hayatını düşünmeden. Yaratanı mes'ul tutarlar.

Istırapların menşei için ancak ve ancak reenkarnasyonu kabul etmek yegâne çıkar yoldur. Yoksa tenakuzlarla dolu

fasit bir daire içinde döner dururuz. Yaratan, âdil, sevgi dolu, huzur ve güzelliğin yaratıcısıdır.

Şimdi soruyorum; bu teori doğru değil mi? Yoksa eskilerin bâtil tenakuz dolu inançları daha mı akla yakındı ?

Medyomların tebligat yolu ile aldıkları bu bilgiler, bu tebliğleri veren varlıkların vardıkları yeni bilgiler olamaz mı? İnsanı düşündürüyor değil mi? Düşündürmesi de lâzım.

(Not: Tebliğ veren var-

lıkların yeni bilgiler edinmeleri yerine, bu tebliğlere muhatap olan ve onları değerlendirmeye durumunda olan Dünya vasatı varlığının bahis konusu bilgileri alabilecek bir seviyeye, bir liyakata ulaşmış oldukları şeklinde düşünmek yerinde olur. Zira, Dünya organizasyonunda fonksiyon sahibi varlıklar plânında «Tekâmül» ve «Bilgi alış-verişi»nin tarz ve kanunları hakkında hiçbir bilgiye sahip olacak bir şuur durumunda değiliz. R. M.)

dyo

DYOLUX

SENTETİK BOYA

renk ve kalite arayanların boyasıdır

dURMUS YAŞAR VE OĞULLARI
BOYA, VERNİK VE BECME FABRİKALARI - İZMİR

Olaylar arasında. Olaylar arasında

İlk Defa Uçmak İstemiştim

Lonse Medongalı
(Fate Mecmuasından)

30 sene kadar önce, kocamla henüz evlenmeden evvel, güzel bir tatil günü araba ile Washington Street Hava Alanı denilen bir yere gitmiştik. O zaman orada üç dolara pır pır uçaklarla havada bir tur yapılabilirdi.

Hayatımda ilk defa uçağa bineceğim için heyecanlı ve sevinçliydim. Biz oraya vardığımız zaman genç bir çift bizden evvel sırada bekliyorlardı. Onlar da uçup gelinceye kadar bir başka genç çift de gelip bizden sonraki sırayı aldılar.

Biz uçağa girip oturduk, pilotu bekliyorduk. Birden bir huzursuzluk hissi beni kapladı. Ayağa kalkarak: «Donald, ben bu geziden vazgeçtim, inelim aşağı!» dedim. Nişanlım buna sinirlenmekle beraber kararlı olduğumu görünce, uçaktan aşağı indik.

Bizim yerimize diğer çift gelip oturdular. Pırpır uçak havalandı fakat henüz iki dakika geçmemişti ki, uçakta bir gayri tabiiyet fark edildi, akabinde yaralı bir kuş gibi baş aşağı düşmeğe başladı. İçindeki genç çift ve pilotu ile yere saplanarak feci ölümlerine sebep oldu.

İkna Olması İçin Ölmesi mi Gerekti?

(Psychic News'dan)

Almanya'da intişar eden «Die Andere Welt» isimli psişik dergiye Münihden A. K. rumuzunu kullanan bir Alman kadını tarafından şu mektup gönderilmiş:

«Üniversitede profesör olan nişanlımla bu yaz evlenecektik. Yeni yıla girerken hafif bir kalp krizi geçiren profesöre uzun bir süre istirahat tavsiye edilmişti. Bu vesile ile onunla uzun uzun konuşmak fırsatını bulmuştum. Sohbetlerimiz ekseri dinî konulara da intikal ederdi. Bu arada şahsan alâkamı çeken spiritüel mevzulara da temas ediyordum. Profesör, bir ilim adamı gözü ile bu mevzuda müteredditti. Fakat ona verdiğim spiritüalist çalışmalara ait kitapları reddetmeden okurdu. Nihayet bir gün bu mevzuya ait fikrini şöyle belirtti: (Ortaya konan vaka gerçi makul gibi görünüyorsa da, şahsiyetin ölümden sonra da var olmakta devam ettiği fikrini bir türlü kabul edemiyorum.)

Şubat ayında ikinci bir kalp krizi geçiren nişanlım, buna mukavemet edemedi ve öldü. Ruhi mevzularla meşgul olmuş olmama rağmen onun ölümü bende büyük bir boşluk hasil etti. İki gece uyku uyuyamadım. Üçüncü akşam saat 8'de ışıklar yanık ve uyanık olarak odamda otururken kulağımın dibinde bir ses: (Antuanette, Antuanette!) diye seslendi; tıpkı profesörün bana seslenişi edasıyla: (Hakikaten bana söylediğin gibi yaşıyorum, yaşıyorum!) diye ilâve etti. Sesinin tonun-

Olaylar arasında. Olaylar arasında

Olaylar arasında. Olaylar arasında.

dan çok sevinçli olduğu belliydi. Sonra (Orada bıraktığım bedenim bir kadavradan başka bir şey değildir!) diye devam etti.

Böylece nişanlım bir gerçeği öğrenirken benim de imanım kuvvet bulmuştu. Mültaakıp haftalar zarfında nişanlımın profesörü sık sık rüyalarımında görmeğe başladım. Bu rüyaların birinde annesinin 4 hafta sonra öleceğini haber verdi. Bu rüya aynen çıktı.

İnkârcının Kapsı Zorlanıyor

Velma D. CLOWORD
(Fate'den)

Kuzenim Emma tabiat üstü hâdiseleri tesadüfle vasıflandırır ve hayâletler için de «insanların uydurdukları masaldan başka bir şey değildir» derdi. Fakat kendi başından, hem de çok sıkışık bir zamanda, geçen bir olay karşısında nasıl bir izaha gitmesi lâzım geldiğini bilememektedir.

1954 de kocası Merritt Rushton başından ağır bir şekilde yaralanmıştı. Doktorlar nasıl bir müdahale gerektiğine karar veremediklerinden hasta üç aydır komada bulunuyordu. Hasta, aynı durumda daha senelerce yaşayabilecekti, fakat müdahale yapıldığı takdirde muvaffakiyet şansı çok azdı. Yapılacak olan ameliyat daha ziyade bir deneme mahiyetinde olacaktı.

Doktorlar durumu etraflica Emma'ya anlattıktan sonra, ameliyatın yapılabilmesi için kendisinin imza vermesi gerektiğini söylemişler ve imzalaması için eline bir takım kâğıtlar vermişler. Kabul ettiği takdirde ameliyatı Cuma günü yapmaya karar vermişler. Emma Pazartesi gününden Perşembeye kadar düşünmüş ve bir karara varamamış. O günün akşamı çok üzgün bir şekilde, kâğıtları masanın üzerine yaymış ve «Ben bu işin içinden nasıl çıkacağım» diye, acı acı düşünmeğe başlamış. «Biri çıksa da karar vermemde bana yardım etse» diye kendi kendine söyleniyormuş. Aynı anda arka yanından gelen bir ses duyuyor:

«Onları imzala.» Dalgın olan Emma irkiliyor, sonra bir komşusunun farkında olmadan içeri girdiğini sanarak dönüp arkasına bakıyor. Gördüğü şeye inanamıyor. Siyah alpaka kumaştan bir pantolon giyinmiş bir çift bacak görüyor. Yüksek yumurta ökçeli ve yandan düğmeli ayakkabıları ayağında. Emma, gördüğü bu şeyden korkmak şöyle dursun üstelik elini uzatıp görünmeyen gövdeyi araştırmak için elini havada gezdiriyor ve eli bir cisme rastlamıyor. Bedensiz iki ayak diye düşünürken aynı ses «Kâğıtları imzala!» diyor.

Gözlerini tekrar bacaklara indirdiği zaman onları yerinde göremiyor. Fakat bir kuvvet kazandığını ve karara varıp kâğıtları derhal imzaladığını ve bundan büyük bir hafiflik duyduğunu söylüyor.

Ertesi günü erkenden kâğıtlar elinde hastahaneye giderken eski korkuları tekrar beliriyor. O kadar ki, onları yırtmağı düşünüyor. Tam bu sırada akşam evinde gördüğü pantolonlu bacakları tekrar yanibaşında görüyor. Emma bu tuhaf vaziyetten sıkılıyor ve hızlı hızlı yürülmeğe başlıyor. Bacaklar da aynı tempo ile yanibaşında yürüyor. Emma bu bacakları kendisinden başka kimsenin görmediğini neden sonra farkına varıyor ve rahatlıyor. Bacaklar, onu hastahaneye kadar, imzaladığı kâğıtları doktora teslim edinceye kadar takip ediyorlar ve sonra kayboluyorlar.

Ameliyat bir hayli zor geçiyor fakat müsbet bir netice alınıyor. Hasta sonra evinde nekahat devresini geçirirken Emma ondan daha dalgın ve düşünceliydi.

Olaylar arasında. Olaylar arasında.

Psikanaliz ve Tekamül

Yazan: Erol ERDOĞMUŞ

Arkadaşımızın bu denemesi bizler için çok önemlidir. Spirit ve metapsişik açıdan, ancak mahdut kategoride olaylar incelenmekte ve gaye bir «şey», «ruh»a veya başka bir şeye var, ya da yok hükmünü vermek problemi haline gelmektedir. Bu gayenin yetersizliği, problemin insanlık karşısındaki bu sistemlerin bugünkü durumundan bellidir. Bütün insanlık bir problem karşısında. Ne? Bunu bize gerçek araştırmalarımız neticesi meydana gelecek anlayışımız gösterecek.

Viyanalı Dr. Sigmund Freud (1856-1936), insan psikolojisinin karanlık dehlizlerini psikanaliz metodu ile aydınlatmaya çalışmıştır.

Freud, psişik tabakalar farzetmiş ve bu tabakaların, fonksiyonel tesirlerinden hareket ederek, şuuraltı problemini çözümlenmek istemiştir.

Freud'un psişik tabakaları şunlardır:

İÇBEN (= İD)

PRENSİBİ: Zevk

FONKSİYONU: Tatmin edilmeye haris (cinsiyet, hodbinlik...) gibi içgüdüleri BEN'e ve ÜSTBEN'e karşı mücadele ettirmek
İÇBEN ahlaksızdır.

BEN (= EGO)

PRENSİBİ: Realite

FONKSİYONU: İÇBEN'den gelen taşkın kuvvetleri, dış dünyanın ve ÜSTBEN'in şartlarına uygun tarzda kanalize etmek.
BEN ahlâklıdır.

ÜSTBEN (= Superego)

PRENSİBİ: İdeal

FONKSİYONU: Ahlâk ve toplum kurallarını gerçekleştirmek. Vicdanı temsil etmek.

ÜSTBEN, aşırı derecede ahlâklıdır.

ÇATIŞMA

İçbenle üstbenin birbirine zıt kutup teşkil ettikleri görülmektedir. BEN, bu iki zıt kutup arasında dengeyi kuracaktır.

Denge; BEN, İÇBEN ve ÜSTBEN arasındaki çatışma sonucunda tesis edilebilir.

İTİLME

Freud, üstbenle ben'in; içben'e karşı ancak muvakkat bir zafer kazanabildiklerini, bu süreksiz zaferin de İTİLME olduğunu ileri sürer.

İçben'den gelen ve birer ihtiyaç olan içgüdüler yok edilemez, ancak tatmin yoluyla ortadan kaldırılabilir.

İçgüdüler, BEN tarafından kontrol edilebilir. Uygunsuz kısımlar şuuraltına gönderilir, yani itilir.

İtilmenin meydana gelebilmesi için, içgüdüünün gerçekleşmesinden doğacak azabın, tatmininin vereceği zevkten fazla olması lâzımdır.

İtilme = Azap > zevk.

İtilme dinamiktir. İtilmenin devamlı olabilmesi için durmadan kuvvet sarfedilmesi gerekir. Eğer, bu kuvvet sarfedilmeyecek olursa, itilme başarısız ve yeni bir itilme zorunlu olur.

İTİLMENİN GERİ TEPMESİ

İtilmenin başarı ile yapılamadığı hallerde, içbendeki ve şuuraltındaki kuvvetler çeşitli şekillerde şuura hücum ederler.

Bunlar, günlük hayatta güdük fiillerle (yanılmalar, dil sürçmeleri); rüyalarda sembollerle, nevrozlarla araz şeklinde geri dönerler.

*

Freud teorisinin kısaca özetidir. Psikanaliz ve tekâmül konusunu, her hangi bir reenkarnasyonun madde plânında

orijinini teşkil eden çocuk psikolojisi yönünden incelemek faydeli olacaktır.

1) Çocuk, bir şeyi yapmamak için kendisini frenleyecek güçte değildir.

O halde; çocukta, başka bir deyimle reen-karnasyon orijininde Freud'un BEN ve ÜSTBEN'i yoktur. BEN ve ÜSTBEN mekanizmaları, çocuğun çevreyle intibak kurabilmesiyle ortaya çıkacaktır. Yani, BEN ve ÜSTBEN, reen-karnasyonun tekâmülü neticesinde teşekkül edebilmektedir.

SEBEP-NETİCE bağıntısında psişik tabaka üç değil, bir'dir ve o da Freud'un İÇ-BEN dediği EGO'dur. Yerleşmiş bir kelime olması sebebiyle, EGO terimini İÇBEN (= ID) anlamında kullanacağız.

2) Çocuk egosantriktir.

Egoizm, şuurulu olarak, her şeyi kendisine irca etmektir. Halbuki çocuk, farkında olmayarak, kendisine dışardan bakar. Çocuğun bu davranışı tabiidir. Kendiliğinden meydana gelir ve şöyle açıklanabilir:

Çocuk ilk tecrübelerini, (doğduğu zaman acz içinde ve yapayalnız bir varlık olarak) ancak kendisinden hareket etmek suretiyle yapabilmıştır. Bunun neticesi olarak, dünyanın yalnız kendisine müteveccih, yalnız kendi lehine ve hizmetine doğru yöneldiğini hisseder.

Egoizmin tersine, egosantrizm cömertliğe engel değildir. Egosantrik çocuk, cömert olmayı düşünmez. Çünkü o, henüz normal bir tarzda başkalarına yönelmemiştir. Keza, egosantrik çocuk, kendisinden dışarı çıkmayı düşünmez. Aksine, bencil çocuk, bile bile kendisinden dışarı çıkmaz. Çevreyi keşfeden egosantrik çocuk, yavaş yavaş kendisinden çıkar veya çıkmaz. Çıkmazsa bencildir. Çıkarsa bencil değildir.

Reenkarne veya çocuk 6-7 yaşına kadar; güzeli çirkini, iyiyi kötüyü, doğruyu yanlış ayırt edemez. İcğüdleriyle, egosantrik bir ego'da bir İÇBEN'de kısaca kendi abstre egosunda yaşar.

3) Çocuk, duyuş plânında olduğu gibi, düşünüş plânında da egosantriktir.

Çocuğun eşyayı (fizik çevreyi) görüş tarzı hiçbir zaman panoromik değildir. Dikkatini çeken ve eşyanın bütününe bağlayamadığı her hangi bir parçaya karşı alâka du-

yar. Meselâ, bir kadının şapkasında bulunan tüyün rengi ile ilgilenir, ne şapkanın rengini ve ne de şapkanın altındaki kadını hatırlayamaz.

Çocuk, her an duyularından çok büyük sayıda intibalar alır. Gelişigüzel birbiri üzerine yığıldığı bu done'ler yavaş yavaş aralarındaki yakınlık derecelerine göre birbirleriyle birleşirler. Fakat bunların arasında henüz mantık bağı yoktur. Bununla beraber çocuk; muhayyelesinin çalışmasında bu done'lerden faydalanır.

Reenkarnasyon orijininde yegâne psişik tabaka olan ego, duyular kanaliyle çevreden intibalar alır. Kendi potansiyeli ve kalitesi muvacehesinde alabildiği intibalara; yine kendi potansiyeli ve kalitesi muvacehesinde reaksiyon verir. Ego ile çevre arasındaki alışverişlerle, hem ego ve hem de çevre şekillenir. Ego'nun şekillenmesi tekâmüldür. Tekâmül eden egoda BEN ve ÜSTBEN teşekkül eder. Çevrenin şekillenmesi, ondan intibalar alan ego için tekâmül sağlar. Meselâ mikroskop, bir miktar metal ile optik kanunlarına göre düzenlenen camdan ibarettir. Mikroskop ne yaptığını ve ne işe yaradığını bilmediği halde; insanoglunun bilgisini tekâmül ettiren bir âlettir. Mikroskop, bir miktar metal ve camın şekillenmesinden ibarettir. Yani, mücerret cam ve metalin; müşahhas cam ve metal olarak şekillenmesi, müşahhas bir çevre teşkil edilmiştir.

Ego, duyustur. Tekâmül ederek BEN ve ÜSTBEN örer demiştik. BEN ve ÜSTBEN DÜŞÜNÜŞ'e tekabül eder. Davranış, duyular vasıtasıyla alınan aksiyonların duyuş'ta (yani BEN ve ÜSTBEN'de) şekillendikten sonra çevreye dönen reaksiyonudur.

Düşünüş ,duyuş'u realize veya refule eder. Alınan aksiyonlara verilen reaksiyon; duyuş ile düşünüş arasındaki birleşme veya çatışma davranışı tâyin eder.

Eğer, duyuşla düşünüş arasında çatışma varsa, düşünüş duyuşu ya frenler ya da frenleyemez.

Düşünüş duyuşu frenleyemez, hattâ onu desteklerse, icğüdüsel davranış ortaya çıkar.

(Devamı 39. sayfada)

MUKADDERAT

VE

İCABAT

Problemleri

(Geçen sayıdan devam)

Özetleyen: Feridun TEPEKÖY

Adım adım ilerlemekte olduğumuz tekâmül yolunda ruhumuza mâl ettiğimiz bilgi ve hakikatlerin, bağlı şuuru-muzda tutuşturacağı sevgi ve fedakârlık ateşinin er veya geç etrafımızı ısıtması ve aydınlatması zarurîdir. İnsanın öz cevherinde bulunan ilâhi ateş de, insanların bu yolda vazife almalarına, onlara madde içindeki şaşkın hallerinde yardımcı olmaktadır.

Şihap, 12 Haziran 1952

«... Kıvılcım nekadâr büyürse büyüsün, etrafına saçılmadan bir şey ifade etmez. Tekâmül başkalarına nur vermekle elde edilir...»

İnsanların kendi akibetlerini bizzat kendilerinin hazırlamakta olduğu hakikatini reddedip mukadderin yanlış anlaşılmuş bir ifadesi olan fatalist zihniyetle hadiseleri değerlendirmeye çalışanlar, insanları pasif bir hale sevketmektedirler.

İnsanları mes'uliyet duygusundan uzaklaştıran, işlenen kötü fiillerin vebalini mutlak bir iradenin omuzlarına yükleten, atalet veya şeytaniyetin insan ruhunu kemirmesine vasıta olan fatalist düşüncenin sadece bu zaviyeden dahi bakılsa nekadâr zararlı olduğu aşikâr bir şekilde ortaya çıkar.

Hür ve mes'ul olduğumuzu hiç bir zaman ve hiç bir yerde unutmamalıyız.

Eğer böyle hareket edecek olursak ancak o zaman atacağımız her adımın üzerinde bir nefis murakabesi yapmak lüzumunu hisseder ve böylece hayırlı bir mukadderin hakkını kazanmış oluruz.

Mukadderin gelişi beklenmez, zira o verilmez, bizzat hazırlanır ve alınır.

Hiç çalışmadan, sadece şansına güvenip sınıf geçeceğine inanan bir talebe olmaktan kurtulmamız lâzımdır. Ancak böylece hüsrân ve ıstıraplardan uzaklaşmış, huzur ve saadeti nkapısına erişmiş oluruz.

Mukadderat var mıdır, yok mudur?

Bu husus hakkında evvelâ bedensiz dostumuz ŞİHAP'ın 20 Mart 1952 tarihli celsesinde verdiği tebliğden alâkalı pasajları tetkik edelim.

«... Hayır dostlarım. Ebediyete kadar uzanan istikbaliniz mevcut olsun. Ve bunun bir kısmı hakkında evvelden bilgi edinelim. Bu, mukadderatın mevcut olduğunu ve bundan kaçınılamıyacağını hiç bir zaman ispat etmez. Hiç bir zaman böyle bir düşünceye yer verilmez. Böyle bir düşünce ile, kâinatı dolduran varlıkları iple oynatılan kuklalara benzetmeğe hiç birimizin hak ve selâhiyeti yoktur...»

«... Takdirî ilâhi sözünden muradımıza gelince: Bütün âlem ve kâinatları ve bu âlem ve kâinatlarda yaşayan bedenli ve bedensiz varlıkları yaratan ulu Tanrı, muhakkak ki her varlığın bütün hayat safahatını en ufak teferruatına kadar bilir ve takdir eder. Bu bilis ve takdir edis Allahın, varlıkları birer kurulu oyuncak gibi hazırladığını, kendi arzusuna göre istediği hareketi ve ef'ali almak için kurduğundan mütevellit değildir. Bu bilis ve takdir edis, Allahın mut-

lak varlığı ile imtizaç etmiş büyük bir hakikattir...»

«... Şimdi, bu sözü burada bitirdikten sonra kendi kendimize: Mukadderat var mıdır, yok mudur? سوالini daha kolayca sorabiliriz. Dostlarım, mukadderat vardır, çünkü onu biz kendi ellerimizle hazırlıyoruz. Mukadderat yoktur, zira biz ef'âl ve harekâtımızı tebdil, tağyir ve tenzih etmekle mukadderatımızı değiştirebiliriz. Sözlerim bu kadar...»

İstikbâl hakkında evvelden bilgi verilmesinin bir çok sebebi olmakla beraber bize göre başlıca şu olsa gerektir:

a — Bazı insanların ruh hayatı hakkındaki imanlarını ve bilgilerini takviye etmek zaruretinin doğurduğu icaplar... Bu takdirde bir çok varlık bu ilâhi vazifenin tahakkuku için şuurlu veya otomat olarak harekete geçer...

b — İcabi hale göre, istikbale ait bazı mizansenler tertipleme ve o mizansenler hakkında insanları önceden haberdar etmek, böylece ruhun ebedi hayatı hakkında insanların bilgi ve imanlarını arttırmak...

Görülüyor ki, istikbal hakkındaki bilgilerin önceden bilinmesi, insanların tekâmül ihtiyaçları ve liyakatleri ile alâkalı bir özellik taşımaktadır.

Şu halde, pek geniş bir açı altında, hâdiselerin seyir istikametini ve bu istikamete yönelmelerini temin eden illet-netice zincirlerini ve bu arada serbest irade faktörünün de kâinat nizamı içindeki mevkiini hesaba katabilecek bir şuurun müessiriyeti ile ihtiyaçlara medar olacak imkânlar hazırlanmakta ve insanlar istikbal bilgileriyle teçhiz edilmektedirler.

«Allah, evvelden (ezelden) hâdiseleri eğer biliyor ise, muhakkakki bu hâdiseler evvelden taayyün etmiştir.» sözü, tamamen beşerî ve dolayısıyla izafidir. Mutlak hakkındaki nisbî bilgileriniz bizi daima aldatacaktır.

Allahın biliciliğini bizler beşerî idrakin inkân ve kudreti çerçevesinde ancak mütalâa etmekle yetinmek mecburiyetindeyiz. Bittabi bu hal hükümlerimiz üzerinde de kendi damgasını vuracaktır.

O halde, bu mevzuda söyleyeceklerimiz, beşerî ve beşerî olduğu kadar da sübjektif bir temele dayanacaktır... Allahın biliciliği öyle bir biliciliktir ki, bunu kâinat üzerinde kıyashıyacak hiç bir unsur bulamayız. Bu, kısaca, ALLAHÇA bir biliciliktir. Allah her şeyi BİLİR. Buna inanıyoruz. Aksini kabul etmek, Allahı, mahlûk seviyesine indirir ki, bu takdirde tenakuza düşeriz.

Allahın mutlak bilgisi ile beşerî mânadaki bilgi mukayese edilemez. Kâinatın oluş halinin Allah tarafından bilinmesi ve takdiri, hiç bir zaman — gene bir ilâhi takdir şeklinde tecelli eden — mukadderatın varlıklar tarafından illiyet ve hürriyet esaslarına göre hazırlanmakta olmasına mâni değildir.

Kâinat nizamını temin ve tanzim eden İlâhi İrade kanunları, ruhların kendi tekâmülleri için seçecekleri yolların İlâhi maksada uygunluğunu temin eden başlıca amillerdendir. İyi niyet ve halisane maksatlara inâtufl olan fiil ve hareketlerimizle, tekâmül yolunda erişilmesi mukadder bulunan merhaleler arasındaki mesafeleri kısaltmış oluruz. Her dünyanın, her âlemin kendisine mahsus kanun ve icapları vardır. Hangi tekâmül plânı içinde bulunuyorsak o plânın bize temin ettiği imkân ve şartlara boyun eğmemiz bizim için mukadderdir.

Tekâmül mektebinin hangi sınıfında bulunuyorsak, o safhanın mecburiyet ve zaruretlerine tâbi olmağa mecburuz. İster derslere devam eder, istersek etmeyebiliriz. Mektebi ve sınıfı terketmedikçe bu hareketimiz bizi hiç bir zaman o mektebin tâbi bulunduğu nizam ve kanunlarının icabet-tireceği neticelerinden kurtaramaz. Ateş insanın elini yakar. Bu, İlâhi İrade kanunlarının bir icabıdır.

(Devamı var)

Mevzû ile alâkalı sualler:

1 — «Güldüren güler, ağlatan ağlar.» sözünden ne anlıyorsunuz? İzañ ediniz.

2 — Dünya mektebinin kazandıracığı ruhî kudretlerle, insanlık hangi istikamete yönelmek ihtiyacını duymaktadır?

3 — Atalet ve mes'uliyetsizlik, insanlığı nerelere sürükler ve bu hale sebebiyet veren zihniyetin mahiyeti nedir?

DÜYÜK VAZİFELİLER DÜYÜK VAZİFELİLER

(Geçen sayıdan devam)

Yazan: Suat TAHSUĞ

Zengin adam meselini dinleyen şakirtler çok şaşılar. 1 — «Ve bunu işitenler: Öyle ise kim kurtulabilir? dediler. Fakat İsa dedi: İnsanlar indinde mümkün olmıyan şeyler Allah indinde mümkündür. Ve Petrus dedi: İşte, kendimizinkileri bıraktık ve senin ardınca geldik. Ve İsa onlara dedi: Doğrusu size derim: Allahın melekûtu uğruna, ev, ya karı, ya kardeşler, ya ana baba, ya çocuklar bırakmış olan, bu zamanda kat kat ziyade ve gelecek dünyada ebedî hayat almıyacak olan kimse yoktur.» (Luka, 18 Bab, Ayet 26-30).

Aynı bahsin son kısmını bir de Markos incilinden okuyalım: (Bab 10, Ayet 29-31)

— «... Hiç kimse yoktur ki, benim uğruna ve incil uğruna ev, ya kardeşler, ya kızkardeşler, ya ana, ya baba, ya çocuklar ve tarlalar bırakmış olsun da şimdi, bu zamanda yüz misli evler, kardeşler, kızkardeşler, analar ve çocuklar ve tarlalar, ezalarla beraber, ve gelecek dünyada ebedî hayat almasın. Fakat çok birinciler sonuncu, ve sonuncular birinci olacaklardır.»

Bu iki kısmın mukayesesi şunları ortaya koymaktadır: 1. de Allah'ın melekûtu uğruna... ve 2. de benim uğruna ve incil uğruna... deniliyor. Bundan melekûtun tahakkununun İsa vasıtasıyla tebliğ edilen kelâmın ve incilin tatbikatı, dolayısıyla bir vicdan tatbikatı ile ilgili olduğu neticesini çıkarabiliriz.

Başka bir husus ev, tarla, akraba bırakılma keyfiyetidir. Bunun neticesi 1. de ve 2. de müştereken şimdiki zamanda ev, tarla, akraba bulunacağı, 2. de fazladan ezalar kelimesi ve hem 1. de hem 2. de ebedî hayat lafzı vardır.

Şimdiki zaman lafzını enkarnasyonlar boyunca yapılan bir vicdan tatbikatı mânasına alabiliriz. Bir ideal uğruna bir hayatta bazı şeyler bırakmak demek, başka bir hayatta bunlara benzer şeylerle karşılaşmamak demek değildir. Hattâ bir tek hayat için bile aynı hususlar vakidir; insan tekâmülü nisbetinde çeşitli tekamül muhitlerine girip çıkmaktadır.

Melekût sözünden çıkartabileceğimiz ilk mâna şimdiki zaman lafzıyla anlatılan arzın muayyen bir tarihi - kozmik devresinde gittikçe vicdan sesi incelen varlıkların teşkil edecekleri daha üstün bir hayatın tahakkukudur. Gelecek zaman ise bizler için esrarlı bir tâbirdir ve evvelce sorduğumuz suallerle ilgili bir cevaba karşılık Tanrısal bir vaidir.

«Nereye gidiyoruz? Ne olacağız? Niçin?» demiştik.

Şimdilik yine incilden bir mesel alalım:

«Göklerin melekûtu, tarlasına iyi tohum eken bir adama benzer; fakat adam uyrurken, onun düşmanı gelerek buğdayların arasına delice ekip gitti. Ve ekin büyüyüp semere verdiği zaman, deliceler de göründü. Ve ev sahibinin hizmetçileri gelip ona dediler: Efendi, sen tarlana iyi tohum ekmedin mi? Öyle ise, delice nereden oldu? Ve hizmetçilere: Bunu bir düşman yapmıştır, dedi. Hizmetçiler de ona: Öyle ise, ister misin gidip onları toplayalım? dediler. Fakat o dedi: Hayır, belki deliceleri toplarken, onlarla beraber buğdayı da sökersiniz. Hasada kadar bırakın, ikisi beraber büyüsün; hasad vaktinde ben orakçılara diyeceğim: Önce deliceleri toplayın ve yakmak için onları demet yapın; fakat buğdayı ambarıma toplayın.»

Burada reenkarnasyon inancımızdaki bir noktaya işaret etmek isteriz. Reenkarnasyon kanunu yerine inanç kelimesini bilerek kullandık. Elbetteki reenkarnasyon kanunu hakkındaki fikirlerimiz, gerçeklerle teyid oluncaya kadar bir inancı teşkil etmektedir.

Klâsik spirit teorilere göre tekâmül sonsuzdur, ruh dünyada defaatle (birçok kereler) bedenlenir ve bir evvelki hayat bir sonrakinin sebebi ve sonraki de evvelkinin neticesidir. Bu şekilde âdeta tek buudlu bir karma - kader nazariyesi ortaya çıkmakta, varlığın hürriyeti tamamıyla mazisinin, karmasının (kaderinin) tesiriyle âdeta mekanik bir hal almaktadır.

Hint tefekküründe bir Samsara - Nirvana ikilisi vardır. Samsara bir ölüm ve hayatlar silsilesidir ki, insan değişik bir durumu kendi sayü gayretiyle ihzar etmezse ebediyen sürüp gider. Nirvana ise varlığın kurtuluşu, ölüm ve hayat çemberini kırışı, artık bu kanuna tabi olmayan bir durum içerisinde yaşama hakkını kazanmasıdır.

İşte ilâhi tebligat, Hint tefekküründeki bu görüşü, âdeta gerçeğin kesitini arzın kozmik - tarihi hayatı arasına yerleştirerek fert tekâmülünün bu ortamdaki hürriyete dayanan seyrini tarif etmiş, hür olan insana kurtuluş yolunu göstererek irşat ve yardımda bulunmuştur.

Bu kurtuluş, cehde bağlı olduğu kadar Arz tekâmül vasatının umumî yürüyüşüne de bağlıdır.

Nitekim incilden aldığımız son misalde bir tarla, kötü ve iyi tohumlar, bir hasat zamanı, delicelerin yakılması ve buğdayın ambarda toplanması gibi semboller verilmiştir. Tarlanın bir sahibi vardır. Hasat zamanı çalışacak işçileri vardır.

Ve insana vadedilen kurtuluş insanın yeryüzünde yapacağı bir tatbikata bağlanmaktadır ki, samsaranın ölüm ve hayat çemberi kırılınsın, cehennem aşılınsın ve varlıklar, Kur'anda iman sahiplerine va'd edilen «Altından ırmaklar akan cennetlere» girsinler.

(Devamı var)

En Nefis Kahve

(Ruh: 478)

Materyalizizm

Meemuamız iki sayıdan beri «Materyalizm» in tarihî gelişmesini sizlere duyuruyor. Cemiyet ve mecmua olarak, hiçbir sistem bize yabancı, düşman değildir. Ciddi ve dürüst maksatlarla yapılan her tetkik bizler için çok önemlidir. Evvelâ «Materyalizm», beşeriyet tarihinde bir olay, bir vakiadır. İnsanlığa ne kazandırmıştır? İnsanın, üstün bir mekanizmanın tahtı tasarrufundaki hâdiseler arasındaki tekâmülünde rolü nedir? Böylece her sistem bize, daha üstün, daha şümüllü bir yapıyı, peyderpey öğretecektir.

BÜYÜK BİR DÖNÜM NOKTASI: ARİSTO

Protagoras inkâr kabul etmez bir şekilde modern materyalizmin babasıdır. İstikbali olan bir fikir ortaya atmıştı: o da, madenin ancak insan idrakiyle şekil aldığı fikriydi. «İnsan her şeyin ölçüsüdür.» Bu duygu uzuvlarının önemi, «sensualisme», en güzel ifadesini, gerçek materyalizmin meydana geldiği 1746 yılında, Condillac'da bulacaktı.

Fakat protagoras eski «büyüklerle» hususiyle Democrite ve atomculuğuna karşı reaksiyon halinde idi. Gerçek bir merak uyandırıp skandal meydana getiren, kozmopolit ve şatafatlı zihin cambazı «sofistler»in ekolünü kurmuştu. Buna karşılık Sokrat pratik rasyonalizm lehine sofistlere cephe aldı. Acaba o da, materyalizmin öncülerinden miydi? Atinalı sokak adamları gibi falı, kahaneti kabul ettiği gözönünde bulundurulursa, hayır. O ancak madenin tabiatı ve dünya ile, «insan»ı anlamak

ve onu değiştirmek için ilgileniyordu. Evet, bu Avrupa dehasının ve onun en belli başlı vasıtası, anahtarı olan formel (şekli, surî) mantığın mühim bir teşekkül safhasıydı.

Platon, kelimenin tam mânasiyle anti-materyalistti. Onca gerçekten reel olan fikirdir; «ide»dir. Eşya ancak geçici görünüşleri teşkil eder. İnsanın kaderi, karanlık bir mağarada dolaşmak, Birle sembolize edilen Tanrının ruhun ışığı ile duvara düşen gölgeleri tefsire çalışmaktan ibaretti.

Fakat Platon, felsefesini doğrulamak için sofistlerce inceltilmiş ve Sokrat tarafından zenginleştirilmiş düşünce vasıtasını mükemmelleştirmişti. Yeni bir reaksiyon ve bir üstadı aşmak için yeni bir gayretle Aristo, ilk formel mantığı kurdu. İyi veya fena bu mantık, bugün hâlâ devam ediyor. Bu mantığın dışında, materyalizmin büyük bir mânası yoktur. Ve şayanı dikkattir ki, XX. asırda mantık yeniden gözden geçirildiğinde Aristo tarafından konulan sınırlar aşılmıca, materyalizm problemi mânasını kaybetmektedir.

Lange'a göre, dünya hakkındaki ilkel görüşler, istedikleri kadar beşer endişe ve merakını karşılayıcı, güzel, zengin olsun, «ilmi» ile «felsefi» arasında bir ayırım yapacak kadar açık değildi. Bunlar aynı zamanda materyalist ve spiritüalist, tabiatçı ve tabiat üstüne yer verir tarzda idi.

Avrupa kültürünün hassasiyet ve düşüncesine Aristo sistemi o kadar tesir etmiştir ki, batı an'aneleri bir tek mantık tanıır: O da Aristo mantığıdır. Bu tesir ediş yavaş yavaş olmuştur. Aristonun formalizmi (yani formel mantığı) hıristiyan teolojisine ancak Saint Thomas d'Aquin ile girmiştir. İlmi değerini, bir defa daha meydana gelen bir reaksiyonla, XVII. asırda

tecrübi metotla almıştır: Modern düşünüşün müessisleri Galilée, Bacon, Descartes, otoriteyi ve gülünç fiziği reddediyorlardı; fakat Organon isimli kitabında anlattığı mantığını işler hale getirdiler. Bacon'un eserinin ismi olan «Novum Organum», yeni Organon dahi bu direkt alâkayı gösterir. Metodun tamamlanması 1853 yılında, onun da ismi mânidar olan bir kitapla George Boole tarafından yapıldı: «İhtimaliyet ve mantığın matematik teorilerinin dayandığı düşünce kanunları üzerinde araştırmalar».

Bu eserin neşrolunduğu tarihte kim idüğü belirsiz bir Rus, Lobatchewsky, ilk gayri öklidî (non euclidienne) geometriyi tahayyül edip «düşüncenin kanunları»nın kat'i olarak belli olmadığını ispatladıktan sonra (1856) ölecekti. O zamandan beri sayısız geometri ve mantığın mümkün olduğu bulundu. Aristonunki belirli sınırlar içinde muteber kalıyordu. Hiç de tek ve mutlak değildi. Bu mantığın üçüncü kaidesi olan exclusion prensibi dardı. Meselâ Çin mantığı keza iik değerlidir: insan vücudunun simetrisi, çoğalma mekanizması, insana çifte değerli fikirleri ilham etmektedir. Fakat Çin düşüncesi ruh ve madde gibi iki terim karşısında, onları lıtır. Meşhur ying ve yang bunu sembolize etmektedir; halbuki Yunan-Avrupa mantığı bunları birbirine zıt tutar.

Böylece, materyalizm savaşı şekil aldı; ya her şey maddeydi; ya her şey ruhtu: Bunlar olayların yekûnunu bir tek prensibe irca etmeğe çalışan monist felsefelerdir. Ya da iki prensip vardır ve problem onların nasıl birbirine uyacaklarını anlamaktır. Böyle düşünenler de düalistlerdir.

Aristo düalizme meyyaldi. Simetri, tasnif, memleketinin ve zamanının bütün bilgilerini bir tek organizmada toplamak hoşuna gidiyordu. Bunlar dünyanın bütün bilgileri demekti onca; mademki: 1) Yunan olmayanların hiç bir değeri yoktu; 2) Dünya sabit, kat'i, belirli idi. Ondan sonra, düşünce merdiveni tırmanmaktan başka yapacağı iş yoktu. Bu sistemcilik batı felsefesi üzerinde ağır bastı ve sert çekişmelere yol açtı. Filozof adına lâıyk olabilmek

için akli başında bir düşünür, tam bir sistem sahibi olmalıydı.

ROMA, SİRF DÜŞÜNCENİN (PENSEE PURE) REDDİ:

Materyalizmin son büyük cediti 325 yılında Atina'ya geldiği zaman, Aristo menfadadır. İskenderi kebir Asya'da ölecektir ve meşhur şehir en parlak çağındadır. Epicure bir «hazcılık», (Sensualisme) tedris etmektedir. En önemli şey saadettir. Fakat bu saadet aklın ve faziletin zirvesindedir: «İnsanların arasında tanrılar gibi yaşayacaksınız; zira bu, insanlara benzememek, tanrılara benzemek; onların sükûnundan devamlı kâm almaktır.» diyor. Bu tanrılar insanların küçük dertlerinden sonsuz uzakta, anlaşılmaz mükemmeliyetleri içindedirler. İlkel Epikürcülük, bu zamanın diğer bir bilgelik okulu olan Stoicisme(*)'den daha farklı bir materyalizm değildir Stoicienler için tanrılar da dahil olmak üzere her şey maddedir. Bilgenin ruhu, bedenî ölümden sonra da yaşar ve âlemsümul ruha katılır. Bu doktrin de maddeden bahsediyor, fakat doğu davranışlarına yakın bir mistik görüş içinde.

İki ekolün de birbirine saygısı ve pek çok müşterek noktaları vardır. Romalı müfessirler, Epikür doktrinini bozarak onu şehvetçiliğin sayıklamalar halinde bir övgüsü haline getirdikleri gibi, bu iki ekolü yanlış tefsir ederek birbirine zıt saymışlardır. Romada materyalizm meselesi aslâ vaz edilmiyordu. Tanrılar her yerde, devlet memuru olarak hazır ve nazırdır. Belirli ve hierrarşik (silsile, meratibe dayanan) rollerle topluma ait işlere riyaset etmektedirler. Önemlilikle, boşuna düşünmece yoktur: ilim beledi ve askerî mühendislik emrinde seferber edilmıştır. Materyalizme ait tek eser, büyük şair Lucrèce'in Democrite ve Epicure'ün öğretimlerini yeniden sınıflandıran De Natura Rerum isimli eseridir.

Yalnız muazzam Roma zaferleri şehre, kaba lâtin kafalarında tahribat yapacak Yunan inceliklerini ve korkunç şark tanrı-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

(*) Acıya ve bahtsızlığa tahammül felsefesi.

larını getirmişti. Lange, güzel bir ifade ile «Roma sefahat ve esrarın uçurumuna düştü» demektedir.

Milâdın birinci asrında dinsel temayül bir sürü lüks eşya ile beraber Romaya ithal olunan Mithra(*) mezhebine ve bir sürü daha küçük tanrıya yönelmiştir. Sonra, Hıristiyanlık gelir. İsa dahi diğer felsefi münakaşalarla olduğu gibi, materyalizm problemi ile ilgilenmemiştir. Yazıcılar ve Tevrat müfessirleri ile olan münakaşalarını — İncil'in dışında! R. ve M. — bilmiyoruz. Fakat şunu biliyoruz ki büyük mistik üstadlar spekillâsyonla — boş fikir münakaşaları ile — ilgilenmemişlerdir. Filozof olmaktan ziyade pratisyendler, onlar için müşahhas ve deneysel olan olayların tekniğini inceleyen mübendislerdir. Hiç «yazmazlar» veya az yazarlar ve umumiyetle kitabi bilgiyi cerh edip yerini açıkça «tecrübe»ye vermek için yazarlar.

Kilise babaları, tabii, tamamen başkadır.

Salnt Augustin ve daha bir çokları teolojide bin yıl devam edecek olan bir yeni platonculuğu hıristiyanlaştırdılar: Madde vardır şüphesiz; fakat tamamen ruhun nüfuzu altındadır, her şey semboldür, her şey mucizevidir; her sonbahar sıkılan şarapla Kana düğünündeki* şarap arasında fark yoktur.

Bu monizmin karşısında helenizm, zoroastrizm ve gnose (= gizli bilgiler, yüksek teoloji) kesin bir düalizmi ortaya koymaktadır.

(*) Suriye ve İran dinleri karışımıdır. Mithra, Yüce Tanrı Ahura Mazda'nın hizmetkârı ve ışık meleğidir.

* Kana düğünü: İsa Peygamber'in mucizelerinden biri olup, suyun şaraba dönüşünü anlatır.

Zoroastre, Milâttan 3000 yıl evvel yaşamış daha eski bir İran dini islahatçısıdır. Bu dine göre birbiri ile barışmaz bir mücadele içinde olan iki prensip vardır. Hümüz ve Ehrimen. İyi ve kötü, karanlık ve aydınlık. Milâttan iki asır sonra manikeen sapıklık (héresie) inkişaf etmiştir. Maddenin ve bedene bağlı insanın yok edilmesine yönelen bu sistem müesses her nizam için bir tehlike olduğu kadar hayatın dahi aleyhindedir. Milâdi III. asırda imparatorlar mezhebi yasakladılar. Bin yılında Cenup Fransa'da ve İtalyada Catharisme şekli altında ortaya çıktığı hıristiyanlık tarihinde tek bir «iç haçlı seferiyle» vahşice kökü kazındığı malumdur.

* Albigeoislar Simon de Monfort'un kuvvetleri tarafından ezildilerse, domiikenlerin yaktığından geri kalanı, felsefeleri romonesk aşk anlayışı tarzında batı duyarlığında devam etmiştir. Atalarımızın fikirlerinin sadece maziye ait bir takım malûmatan ibaret görülmemesi icap ettiğini söylemenin sırası gelmiştir. Bugün bize normal gelen bazı hisler manichéisme tarafından şartlandırılmıştır: Ümitsiz aşk, sayısız güçlüklerden sonra kazanılan saadet fikri halk edebiyat ve şarkılarının esasıdır.

Ve binnetice, materyalizm mücahitleri, eski çağlarınkine yakın bir hassasiyete, manichéen Tristan ve Yseult'e ve onların sayısız torunlarına karşılık cinsel serbestliği savunmaktadırlar.

* Albigeois veya Cathare'lar metinde izah olunduğu gibi «iyi ve kötü» nün devamlı savaşına inananlar. Papa III. Innocent'in aleyhlerine varız ile 1209 yılında tenkil edilmişlerdir.

KADIN DA ÖLDÜ...

Detroit'te ikamet eden Bn. Edna Harrison, kocasının hastalığının ağırlaşması üzerine sokağa çıkarak ilk rastladığı polise durumu anlatarak bir cankurtaran arabası çağırmasını rica etmiş. Polis isteğini temin ettikten sonra eve birlikte gitmişler. Cankurtaranı bekledikleri sırada kadın «Eğer kocam ölürse ben de ölürüm» demiş. Cankurtaran onları alıp hastahaneye varıncaya kadar kadın ve kocası ölmüşlerdi.

RUH HAKKINDA

(3. Sayfadan devam)

Peki böyle de biz şimdiye kadar bunu niçin bulamadık? Çünkü şuurumuzda bir bozukluk var. Gerçekleri görebilmek için evvelâ bu şuurun temizlenmesi gerekmektedir.

Bu şuuru karartan nesnelere, insanın kendi ibdâi, uydurması olan kıymetlerdir. Unutulmamalı ki, bunlar, ferd dışında reel bir objeye tekâbül etmeyip ferd benliğinde, sübjektif, gene de kırılması zor, kabuklardır. Varsayımlar, doğmalar, teoriler, gölgeler. Ama tehliheli ve başa çıkılması zor gölgeler, kıymet hükümleri. Psikoloji ile uğraşanlar şu müşahedeyi çok iyi yapmışlardır: Ferde rahatsızlık tevhit eden bir «kompleks» vardır. Bu bir nevroz veya psikoz halinde ortaya çıkmaktadır. Yani ferd ya olmayan bir hastalık iddia etmekte ve onun zahiri tezahürlerini bedeninde göstermektedir. Meselâ ateşi çıkmaktadır. Ya da mesnedsiz bir korku ve bunaltı duymaktadır.

Usulünce yapılan bir araştırma ile hastaya bunun sebebi buldurulur ve kabul ettirilir. O zaman da araz derha! ortadan kalkar.

Ferd için böyle olduğu gibi cemiyet için de bu böyledir. Cemiyet bir realiteye sarsılır. Onun peşinden yürür. Dış olayların zorunlu yürüyüşü ile bu geçici kıymet, realite değerini kaybeder. O zaman cemiyet sarsılır, bunalır. Bunun yerine geçecek daha şumallü bir fikri bulunca da rahatlar. Ve ancak o zaman eski realitesinin tam ve sınırlı değerini anlayarak ondan kurtulmuş olur.

Şu halde, yazımızın başından işaret ettiğimiz veçhile ferdler ve cemiyetler aydınlık ve karanlık sahalar arasında yürümekte yani tekâmül etmektedirler. Dış or-

tamda ve bütün ferd - obje münasebetlerinde paralelini bulan bir anlayış tekâmülüdür bu.

İnsan anlayışının, çevresinde cereyan etmekte ve edecek olan olayları bilebilmesi, içle dış arasındaki bu uygunluk kadar ferde kendi gerçekliğini duyuran başka bir şey yoktur. Bu takdirde ferdin davranışı da düzenlenir ve çevre de ondan memnun olur; o da çevreden.

Şimdi, «yalnız değiliz» dedik. Bu yalnız olmayış üstün plânların gerçekle bize seslenişleri halidir. Hepimizin ihtiyacı olan gerçeklerle. Ancak bu lisanın kelimelerini, cümlelerini anlayabilmek için ferd hususî bir çaba göstermelidir. Bu da, o kelimelerin anlaşılmasına mâni olan benliğimizde yer etmiş eski, modası geçmiş, boş bir kalıp haline gelmiş kabukların atılması ile olur.

Önce ferdin şunu bilmesi icap eder ki, bedeni, ailesi, muhiti, milleti, ilh... kendi şuur durumunun icabettirdiği tam bir karşılıktır. Onları incelemek, günlük hayatı ve maceralarını izlemek ferde kendi şuur durumunu anlatacağı için pek çok önemlidir. Bu bilinince, her birimizin teker teker içinde bulunduğu akıl almaz yardım mekanizması ortaya çıkar. Buna, ferdin karşılaştığı rüyalar, ilhamlar, sezisler de dahildir.

Bir de biz tutar, inancı aptallık sayar, teslimiyet kelimesini bir kul esaretine benzetiriz. Öğrenme istek ve çabasının bizden geleceği, bu mânada hür olduğumuz müteal bir yardım şebekesi içindeyiz. İşte bize öğretilmek istenen budur. Yani biz, kendimiz. Her sualimize verilecek cevap, bizim bu yoldaki bir gayretimizin neticesi olacaktır. Bu satırlardan sonra artık, alimâne bir eda ile «Ruh vardır» ya da «yoktur» demenin kıymetini bizzat okuyanlara bırakıyorum.

RUH ve MADDE'nin 5. cildinin mevcudu azalmaktadır.

Arzu eden okurlarımıza 25.— T.L. ödemeli olarak gönderilir.

Sipariş adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

Kurtuluşa Giden Yol :

Kendi Kendini Hatırlama

Cemlyetimizde alınan bir tebliğde düşüncelerimizden dahi mesul olduğumuz, bugün şuurumuzda başkaları hakkında beslediğimiz, tahayyül ettiğimiz menfi duyguların senelerce sonra yine imajınatif olarak veya objektif hâdiseler halinde, aleyhimize cereyan eder şekilde ortaya çıkacağı söyleniyordu. Pek tabiidir ki bunlar bize hoş gelmiyen, ıstıraplı hâdiselerdir. Fakat insanlar ancak bu suretle vicdan sesini duyabilmektedirler; yani işlediğimiz hatalar, düşünce veya imajınatif yol ile de işlenmiş olsa bize pahalıya mâolmaktadırlar.

Öbür âleme intikal etmiş varlıkların, dış dünyada tezahür etmeyip sadece düşüncede kalmış olan hataları, hiç tahmin etmedikleri şekillerde karşılıklarına çıkmaktadır. Bu sözüme misal olarak Albert Pauchard'ın, ölümünden sonra bir tebliğde kendisi hakkında söylediklerini verebiliriz.

A. Pauchard, ıssız bir yolda yürümektedir; (tabii imajınatif olarak) kendisini bir sürü arı takibetmektedir. Bir ara arılar kendisini sokacak kadar yaklaşırlar. O esnada, bu durumunun dünyadayken kabul etmediği fakat zihninden geçmesine müsaade ettiği bazı hatalı düşüncelerle ilgili olduğunu söyleyen bir ses duyar; şayet o fikirleri benimsemiş olsaydı arıların kendisini sokacağı da bildirilir.

Biz hem kendimiz hem de çevremizdekiler için zararlı neticeler doğuran geri temayüllerden bir an önce kurtulmak, vicdan sesini net bir şekilde duyabilmek, herkese faydalı olabilmek amacıyla şuurumuzda bir kontrol sistemi kurmağa çalışmalıyız. Bit-tabi böyle bir gayenin gerçekleştirilmesi devamlı ve metodlu bir şekilde yapacağımız varlık çalışmasına bağlıdır.

Ego'dan gelen ve her an bizi şu veya bu istikamete sürüklemek isteyen tesirler şuurumuzu istilâ etmektedir. Bu halimizle biz, uçsuz bucaksız bir denizde dalgalar arasında bocalıyan tahta parçasına benzeriz. Öy-

le zamanlarımız olur ki beş dakika önce aldığımız bir karardan, beş dakika sonra cayarız; sıkılırız, bunalırız; işin tuhafı her defasında da bu karışık durumun sebeplerini dışarıda ararız. Aslında hakiki âmil bizim pek itibar ettiğimiz egomuzdur. Kurtuluşa giden yolun temel prensibi «kendi kendini hatırlamadır.» İnsanın kendi kendini hatırlaması, hâdiselerle karşılaştığı zaman «ben bu yerde, bu zamanda, bunu yapmak istiyorum» diyebilmesi ve bu suretle her şeyden önce yaptığı fiilin idrakine varabilmesidir. Menfi hislerinin tesiri altında her hangi bir davranışta bulunuyorsa, kendi şuuru ile menfi duygu veya imajınasyon arasındaki alâkayı kesebilmesi ve onu kendinden ayrı, yabancı bir unsur olarak görmeğe çalışması, bunu başardıktan sonra varlığından dışarı taşmak için kendini zorlayan bu kaba enerjinin (inenfi duygunun) müşahedesine geçmesi lâzımdır. Bu müşahede ile biz, menfi duygunun hangi şartlar altında ve hangi sebeplerle harekete geldiğini öğrenmeğe gayret ederiz. Ancak sebeplerin tarafımızdan idrak edilmesi menfi hislerin tamamen ortadan kalkmasını sağlamaz; kuvvet bakımından zayıflarlar; bizim onlar hakkındaki görüşümüz değişir. Bundan sonrası tatbikat esnasında, onları tamamen susturmak maksadiyle göstereceğimiz devamlı cehte bağlıdır.

Hayat boyunca karşımıza çıkan tehlikeler çok çeşitlidir; bunlardan biri de her hangi bir objenin, hissin veya mevzuun aşırı bir şekilde tesiri altında kalmamızdır. (eşkoşma = identifikasyon) Esasında yer yüzünde hiçbir şey iyi veya kötü, az veya çok değerli değildir; ancak biz her şeyi bildiğimize ve idrakimize göre değerlendiririz. Hemen hepimizin hayatta aşırı derecede bağlandığı (eş koştugu) şeyler vardır. Meselâ bir insan önceleri parayı sırf ihtiyacı karşılayan bir vasıta olarak görmekteyken

sonradan ona bağlanabilir ve hattâ paradan başka hiçbir şeyin kıymeti olmadığı her şeyin para ile haledilebileceği kanaatine bile varabilir. İşte bu, tam bir körlüktür ve böyle bir insanın ihtirastan kurtulması hemen hemen imkânsızlaşmıştır. Bu itibarla daima bu çeşit tehlikeler karşısında bulunduğumuzu bilmeli ve tesir altında kaldığımızı anlamağa başladığımız zaman derhal mücadeleye girişmeliyiz. Burada yine «kendi kendini hatırlama» metoduna başvurabiliriz. Bundan sonra bağlandığımız obje veya mevzu ile şuurumuz arasındaki alâkayı müşahede ederiz. Ve bu alâkanın kendi varlığımızda bulunan sebeplerini araştırırız.

Diyelim ki, her hangi bir şahıs ava çıkmaktan çok büyük bir zevk duymakta ve eğlence için öldürdüğü hayvanların mesuliyetini de bu sunî zevk perdesi altında hiç hissetmemektedir. Ancak av esnasında bazı acıklı manzaralar zaman zaman onun vicdanını ve merhamet hislerini harekete getirdiğinden niçin böyle zararlı bir faaliyete karşı ilgi duyduğunu kendi kendisine sorar. Bazı tahlillerden sonra dışarı karşı gayet cesur ve kuvvetli görünmesine rağmen, şuur altında korkaklık duygusunun bulunduğunu, avcılık yapmak suretiyle bu duyguyu örtmeğe çalıştığını anlayabilir. Bu keşiften sonra, şayet daha başka sebepler yoksa avcılığa karşı olan sempatisi kısmen azalır fakat zamanla kuvvetli bir alışkanlık doğduğundan tanıyamen kaybolmayabilir. Şimdi o şahıs «avlanma arzusu» karşısında bu alâkanın sebebini veya sebeplerini hemen hatırlamalı ve kendisini vazgeçirmeğe çalışmalıdır. Üzerindeki kalın perdeyi aralayabildiği için vicdan sesini duyması da kolaylaştığından şahsın kurtulması imkân dahilinde girmiştir. Aslında bu şahsın «korku» hissini yenmek üzere birtakım faaliyetlere girişmesi gerekliken bu kompleksini kamufle edecek davranışlarda bulunması zaman kaybindan ve enerji israfından başka bir şey değildir.

Vicdanımız ve bilgimiz dışındaki fiillerimizin, düşüncelerimizin bir kısmı eski enkarnasyonlarımızdan beri taşıdığımız yüklerdir; diğer bir kısmı ise yakın ve uzak

çevremizden aldığımız çeşitli geri tesirlerdir. Bunlarla mücadele etmek için her şeyden önce bunlardan kurtulmanın niçin elzem olduğunu bilmemiz, anlamamız gerekir.

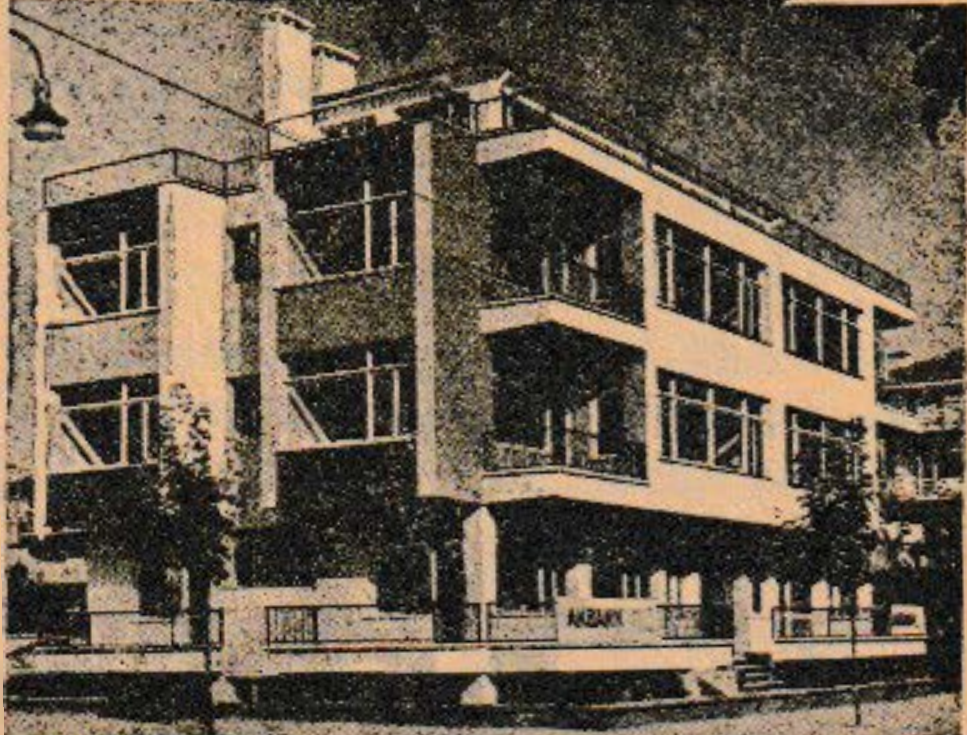
Kurtulmak gayesi ile hareket eden kimse, hâdiselerle karşılaştığı zaman, «kendi kendini hatırlamak» ve zihnini yüksek tutmak suretiyle hâdiseler içinde kaybolmadan, egodan gelen geri tesirlere hâkim durumda, hâdiseleri kendi öz bilgilerinin ışığı altında, objektif olarak ve berrak bir şekilde müşahede etme kudretini kazanır ki, yukarısının bizden istediği budur.

AKBANK

İkramiye apartmanı

Şimdi de **YEŞİLYURT'ta**

Bu apartman İstanbul'un en müstahkem semtlerinden Yeşilyurt, Orkide Sokak, Klüp Mini karşısındadır. Fevkâlâde itina ile hazırlanmıştır.

- Daireler 2 odalı, net 125 m² ye kadar genişliktedir.
- Kaloriferli, parkeli, gömme banyolu olup tam konforlardadır.
- Asfalt caddenin köşesindedir.
- Geniş teraslı, deniz manzaralıdır.

Bu emsalsiz dairelerden bir tanesine sahip olabilmek için hesap aşırnmakta acele ediniz.

AKBANK

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya bir kur'a numarası verilir.

(RUH: 479)

YARDIMCI ÜYE KÖŞEMİZ

Geçen iki yazımızda rahmetten ve bu rahmet karşısındaki insanın değişik durumlarından söz etmiştik.

Bu değişik durumları, tekâmül açısından, iki kategoride mütalâa edebiliriz. Birincisi, hissi davranışlarımız ki, içinde bulunduğumuz vasatla olan hissi bağlarımızdır. İkincisi ise, bu hissi irtibatlarımızı fikri seviyeden kıymetlendirebilme hallerimizdir.

Dünya vasatında karşımıza çıkarılan her şey (bizler ne isim vermiş olursak olalım), şuurumuzun açılmasına matuf bilgi zerreciklerinden gayri bir şey değildir. Bu zerreciklerin her biri, birer küçük enerjidirler. Bu küçük enerjilerin yekûnu, bir **enerji bütünlüğü** yani **bilgidir**.

Bu enerji bütünlüklerinin kısım kısım kullanılmaları, fikirlerin yani küçücük enerjilerin elde edilmesidir.

Dünyaya yeni enkarne olmuş bir varlığı düşünelim. Bu varlık öyle bir halde bulunmaktadır ki, vasatıyla olan irtibatlarını doğru olarak değerlendirememekte; karşısına çıkarılan her şeye, her olaya yanlış hükümler vermektedir. Buna sebep, varlığın bilgisizliği, tecrübesizliği ve nefsanîyetine yön verememe güçsüzlüğüdür, yani, burada varlık, ruhi yönünün itişlerine ve maddenin kaba tesirlerine uyamamak durumuyla karşı karşıyadır.

Dünya realitesine yeni enkarne olmuş bir varlık için bu hal, kelimenin tüm anlamıyla bocalamaktır. Bu bocalayış halleri, varlığın bütün yönlerini kapsar. Elde etme-

ğe çalıştığı bütün kıymetler hatalı ve eksiktir.

Varlığın içinde bulunduğu bu durum, nefsanîyetin hâkimiyeti dışına taşırılamamış hissi rabitaların teşkil ettiği bir tekâmül seviyesidir.

Bu hissi irtibattan dolayı bocalamalar, aldanmalar ve yanlış gaye edinmeler neticesinde varlık, bir müddet sonra, aldanarak kullanmakta bulunduğu enerji taneciklerini, ruhi yönünün itişlerine, yönetişlerine, uygun istikamette kullanabilme durumlarını elde etmeğe başlayacaktır.

Bütün hakkında şuuru açılmamış olan varlık için bu kullanma hali, başlangıçta tamamen hissi bir durumu intaç ettirirken, sağa-sola çırpınışlar, birtakım bocalamalar sonucunda, acemiliğini, tecrübesizliğini, bilgisizliğini bir doğru hükme vardırıp bu **bütün** hakkında bir fikir sahibi olmak durumuna varmış olacaktır. Yani başlangıç itibarıyla, hissi seviyenin adamı bulunan varlık, artık bu seviyenin üstüne çıkabilme durumunu iktisaba başlamış olmaktadır. Ancak hissi bağlar kurabildiği bu seviyeyi, bilfarz sıfır noktası olarak kabul edersek, fikri seviyeye adımlar atmağa başlayan varlık için şuur grafiği, sıfır noktasının üzerinde ve pozitif değerlerde noktalarla çizilmek durumuna yükselmiş bulunacaktır.

Buraya kadar anlatmağa çalıştığımız hal, dünya realitesinin başlangıcında bulunan bir varlık içindi. Daha ileri merhaleler için durum, başlangıcı, yani sıfır noktasını aşmış bir grafiğin gösterdiği şuur halleridir.

Bu hale, hiç bir zaman, hissî seviye it-
mam edilmiş fikrî seviyeye geçilmiş diyeme-
yiz. Bu, hissî ve fikrî seviyeden değerlendiril-
melerin yapılabildiği durumları ihtiva
eder.

Şimdi dünya realitesinin başlangıç
noktasından bir hayli ileri noktalara kadar
yürüyebilmiş bir varlığı düşünelim.

Hangi fikrî seviyede olursa olsun, bü-
tün'ü elde edememiş bir halde bulunduğun-
dan, o varlık, el'an hissî unsurlardan kur-
tuluşu değildir. Ancak tecrübesi artmış,
ruhî yönünün itişlerine, elde edebildiği müs-
pet neticeler nispetinde, uygun davranışlar
göstermeğe, yani başlangıçta fikrî faaliyet-
leri hiç yokken, acemice şuur talimleri yap-
mağa başlamış olmaktadır.

Bilgi dediğimiz enerji bütünlüklerinden
ancak kısmını kısım istifadeler sağla-
yabilmek durumunda bulunan varlık, karşı
karşıya bulunuşu sebebiyle, bu enerji bütün-
lüğü hakkında fikirler edinerek onu tanı-
mak, kullanmak cehdi içinde bulunacaktır.

Bütün hakkındaki fikirlerin zaman za-
man yapılan sentezleri, bilgi'den faydalanı-
şı, tasarrufu derece derece kıymetlendire-
cek ve birbirinden üstün fikirler elde edil-
mek suretiyle bütün'e doğru yaklaşacaktır.

Şuur, tasarrufu elde edilen bilgi demek-
tir. Bilgiye, bir enerji bütünlüğü, fikre de,
bu enerji bütünlüklerinin birer zerrecikleri-
dir dediğimize göre, bütün'e yaklaşmak, ta-
sarrufuna kavuşmak ve bir şuur açıklığına
varmak için ne nispette ve ne şekilde cehit-
kâr olmamız gerektiği ortaya çıkmaktadır.

Şu söylediklerimizden hareket ederek

varlığın şuur talimini şöyle bir sıraya ko-
yabiliriz:

Çevresindeki enerji bütünlükleriyle is-
ter-istememez karşı karşıya bulunan varlık,
bu bütün'ün bir kısmıyla temas edecek; te-
mas ettiği noktası hakkında bir fikir sahibi
olacaktır. İlk şuur talimi budur (Yani bir
enerji bütünlüğüyle fikrî bir ilgi kurup bir
fikre sahip olamıyan varlık için bir şuur
talimi başlangıcı düşünemeyiz). Onda beliren
bu fikrî ilgi, bu fikrî bağ, tatbikatı ge-
rektiren bir fikir ve bu fikre dayanan bir
düşünce doğuracaktır. Edindiği bu fikrî
enerjisiyle düşüncesinin tatbikatına koyul-
muş olması, enerjisini artırma çabası ola-
caktır.

Bu çabaları, bu tatbikat istek ve neti-
celeri, ondaki eksikliği, ondaki aksaklığı
açığa çıkaracak yani ihtiyacını belirli hale
getirecektir.

Varlığın bu yürüyüşü, sistemli bir yü-
rüyüştür. Kendi bilgi bütünlüğünün nispe-
tine uygun bir sistemdir bu; fakat, öyle bir
prensiptir ki bu, mükemmele doğru tedri-
cen gelişmektedir, diyebiliriz.

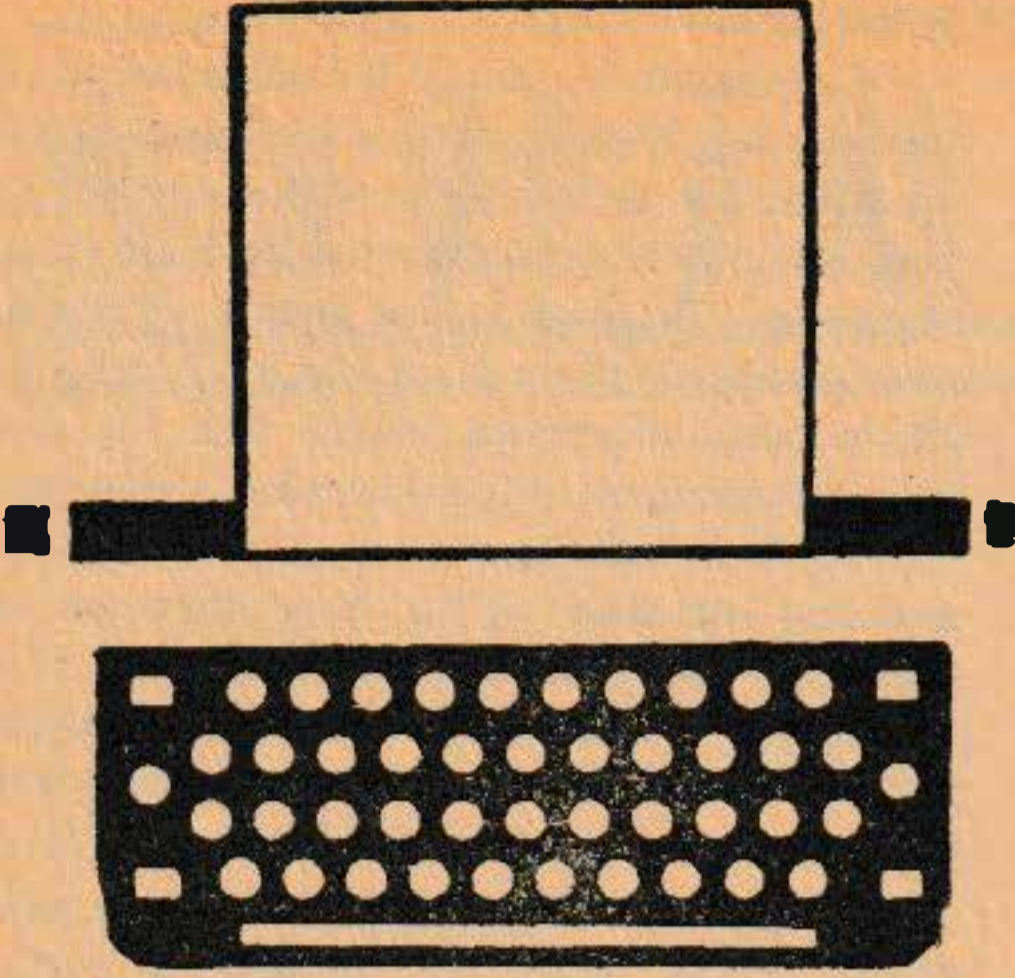
Hissi irtibatlarını kademe kademe fikri
irtibatlara yükseltebilen varlığı karakterize
eden husus, hissî bağları üzerinde fikrî un-
surlarının hâkimiyet kurmuş olmasıdır. Şa-
yet böyle bir fikrî hâkimiyet, böyle bir fik-
ri şahsiyet belirmemişse, o varlık için sis-
temli bir yürüyüşten söz edilemez.

Bu karakteristik durumun altında yü-
rüyen varlık için, fikrî unsurlar değil, da-
ha çok hissî unsurlar hâkimdir, denilmesi
gerekir.

YARDIMCI ÜYELERİMİZ:

85. Emin Yalçın
(Lütfen yeni adresinizi bildiriniz.)
86. Baysal Gülbaş
Demirlibahçe:
Doğanbahçe sok. 56
ANKARA
87. Mchinet Kandemir
Ortaokul Matematik Öğretmeni
PERŞEMBE - ORDU

88. Şükrü Aksu
Yüksek Teknik Okulu
YILDIZ - İSTANBUL
89. Ahmet Gündüz
Mumcular İlkokulu Müdürü
BODRUM
90. Dengiz Bekir Acar
İnönü Ortaokul Müdürü
İNÖNÜ - ESKİŞEHİR

Okuyuculara CEVAPLAR

Sayın A. Davut Targan — BOR

«Sizler insan ıstırabını yenmek, onları mutlu kılmak için çalışıyorsunuz. Bu çalışma ve davranışlarınızla, bu amaca erişebilmek için hizmette bulunmakta okuduğunuz bir gerçektir...» diyorsunuz.

Mutluluk ferdin kendisinde duyduğu hazların başka bir adıdır. İsteklerin nefsin emrine göre gerçekleşmesi saadet dediğimiz «haz» duygusunu vermektedir. Halbuki, dikkat edilmişse, Ruh ve Madde'de, hâz'ları arttırmak için bir gayret yoktur. Aksine ferdin kendini kontrol altına alması ve sürçtüğü konuları düzeltmek için cesaretle ona yanaşması tavsiye edilir. Tekâmülün sürekliliği saadet hallerinden ziyade, ferdin ıstırabı pahasına elde ettiği bilgilerle, şuur uyanıklığı ile oluyor kanaatindeyiz. Pek tabiidir ki, her diğer kâim davranışın bir huzur ve sürür hali, kazanılmış hakkın neticesi olarak insanları beklemektedir.

2) Ruhî temaslar insanların istekleriyle değil, bu temasları organize eden ruhî mekanizmanın tensibi ile olur. Ruhî temas celselerinde «fertlerin tekâmül ihtiyaçları» ölçü birimi olarak kullanılır ve o çerçevede dahilinde bilgi yahut müşahade imkânları sağlanır. Bu sebeple üstad Dr. Bedri Ruhselman ile Ruhî Temas probleminiz aydınlanır sanıyoruz. Bildiğimiz şudur: **B. Ruhselman Ruhî İdare Mekanizmasının yer yüzünde tahakkuk ettireceği tekâmül ham-**

lesinde, yüksek bilgi, kudret ve cehtyle vazife görmüş ve böylece insanlığın kurtuluşuna esas olacak bilgilerin insanlığa müdeffenmesi ve verilmesi hususunda idrakli ve şuurlu bir tatbikatın örneğini vermiş bedenli bir **VAZİFELİ... İDİ.**

Bu hale göre, bu konu ile ilgili sorularınıza kendiniz de cevap bulabilirsiniz zann ediyoruz

Selâm ve sevgiler.

Sayın Arif Palandöken — ERZURUM

RUH ve MADDE, mecmuamız hakkındaki iyi dileklerinize teşekkür ederiz. Cevaplarımıza gelince:

a) Mukaddes kitaplar'ın hepsi, bızce, İLÂHÎ TEBLİGAT'dır. Hepsi insanlığın tekâmülüne uygun olarak safha be safha indirilmiş tam hakikatlerdir. Anlatım tarzı ve bilgiyi remzediş şekli değişik olabilir.

b) Bütün Mukaddes Kitaplar ruhdan, tekâmülden ve tekrar doğuştan (reenkarnasyondan) bahsederler. İnsanların tekâmül etmeleri için açık ve kesin yollar gösterirler.

c) Mezarlardan çürümemiş vücutların çıkması, vücutla onu kullanan ruhun arasındaki tesirin kesilmemiş olmasındandır. Bedenine mütemadiyen hayat verici tesiri gönderen ruh, böylece kendi bedenine bağlı olarak kalır. Tekâmül tarzı güç, ıstıraplı ve verimsizdir. Ta ki, beden bir vasıta olduğunu anlayıncaya kadar.

d) Vicdan Sesi bizi yanılmaktan, sarmaktan korur ve doğru bilgileri bulmamıza yardım eder. Her insan eninde sonunda VİCDANI ile başbaşa kalacaktır. Bu zamanda, insanın eli ile yaptığı fiillerinin semeresini VİCDANI ona verecektir, şüphesiz. Bunun için, nefsanî istek ve düşünceleri yenmek ve VİCDAN SESİNE kulak verecek bir hayat yaşamak her bakımdan kârlı olacaktır. **Meselâ herkesin arzu ettiği dünya sulhü herkesin vicdan sesini tatbik etmesiyle kurulabilir. Gerçek adalet ve hürriyet ancak vicdanî olmak ve insanları sevmek ile ortaya çıkabilir.**

e) Muhitinizde RUH ve MADDEYİ tanımanız ve spiritüalizmadan bahsetmeniz iyi bir çalışmadır. Bizlerin (bütün insanların) aydınlık bir hayat görüşü kazanabilmemiz için «İDARECİ RUH PLÂNLARI» her türlü vasıttan istifade ederek, bizlere devamlı bilgiler, müşahadeler, ilhamlar vermektedirler. Onların üstün irade ve bilgileri insanın içinde bulunduğu atalet ve bencillikten sıyrılması için bizleri sarmakta ve sıkıktadır. Ancak bu sıkıntının içerisinde bir kurtuluş ufku vardır.

Selâm ve Sevgiler.

M A F İ A

(6. Sayfadan devam)

le onu sayıyorlardı. Bu ihtiras dolu adam; insanları korku ve hislerle idare etmenin ustası idi. Bir nevi asaleti, soğukluğu, nadiren sarfettiği sözlerin kâhince tarafı ve gerçekleşmesi onu bir sihir kalesi ile çevrelemişti. * Caligula'nın olduğu gibi faziletli idi. Kükürt ve ölüm kokan bir faziletli bu. O bazıları için iki yüzlülerin, kötülerin en berbadı, bazıları için de bir aziz idi.

Don Calogero Vizzini Sicilyalı köylüler arasında sendikacılığın yayılmasından endişe ediyordu. Birçok solcu başkanlar katledilmiş ve Halk Cephesi yürüyüşlerinde Mafia'nın kiralık katilleri ateş açmışlardır.

İyi bir makyavelist olan Don Calo Sicilya'nın bağımsızlığı fikrini çabuk terk etmiş, Hıristiyan Demokratlara bağlanmıştı. Hayatının sonuna kadar servetini ve şöhretini arttırmaya devam etmiştir.

1954 yılında Villalba'ya dönerken sekete kalpten, tatlı bir ölümle öldü. Arabasını durdurdu. Çimenlerin üzerine uzandı ve şöyle mırıldandı: «Hayat güzeldi». Ertesi gün açık tabutun önünden bir çok gözde politikacılar, saygı değer yüksek rütbeli din adamları, geçtiler. Hepsi cesedin asalet ve güzelliğinde müttetikler. Hattâ kâdavadan çok güzel bir koku intişar ettiği bile

söylendi. Kilisenin kapısına Don Calogero Vizzini'nin ebedi meziyetlerini öven bir cenaze ilânı da asılmıştı.

*

Amerika'daki teşkilâtın ismi «Cosa Nostra» dır. Buraya mensup gangsterlerin el attıkları teşekkülleri bir fikir vermek üzere sıralıyoruz: Büyük yol şirketleri, moteller, barlar, lokantalar, bira ve viski bayileri, vapur, taksi, otobüs şirketleri, hâtıra mağazaları, oyun makineleri.

Senelik 500 milyon dolar kâr. Buna kumar, uyuşturucu madde satışı ve kadın ticaretinin, sahtekârlık soygun, ve mafiosilerin kontrolü altındaki 1500 barın getirdiği 700 milyon doları ilâve edin.

Her iki teşekkülün, bilhassa Amerika'da yerleşmiş bazı İtalyan asıllı gangsterlerin hudut harici edilişinden sonra münasebetleri artmıştır. Bu, muhafazakâr Sicilya teşekkülünde bazı değişiklikler meydana getirmiştir. An'anevi «Lupara» yerine makineli tabancalar ve Sicilyalılar tarafından hor görülen «beyaz kadın ticareti». Amerikalılar bu ticareti, Sicilyalı kadınları müstesna tutarak eskilere kabul ettirmişlerdir.

* Zalımlığı ile meşhur bir Roma imparatoru.

Sağlığın 7 Kaidesi

(11. sayfadan devam)

rını da tavsiye etmektedirler. Bunun boşalan sinir bataryalarımızın yeniden doldurulması için lüzumlu olduğunu bildirmektedirler.

VII — Vücut yaralarından sakınınız

Sadece Amerika Birleşik Devletlerinde, bir yıl içinde kazalardan on bir milyon insan yaralanmıştır.

Vücutlarını pisleten ve tahrip eden tasesiz, ihmalkâr insanlar haline geldik. Bu, sadece yiyecek, içecek, sigara ve bu cins şeylerle değil, onu yaralayarak veya dikkatsizlik yüzünden tahrip ederek de böyle olmaktadır.

Pavlusun Korintoslulara birinci mektubunda şöyle denilmektedir:

«Bilmez misiniz ki Allahın mâbedisiniz

ve Allahın ruhu sizde durur? Eğer bir kimse Allahın mâbedini bozarsa, Allah onu bozacaktır; çünkü Allahın mâbedi mukaddesdir, o mâbet sizsiniz».

(Yeryüzünde bedenimiz vasıtasıyla iş görmemiz gerektiğinden, makalede, işlerimizin görülebilmesi için bedenimize dikkat etmemiz, dikkatsizlikle kazalara sebep olmamamız söyleniyor. R. M.)

Yukarıda yazılı yedi sağlık şartını tatbik ediniz. Bunlara uygun yaşayınız. Bu biraz gayret icap ettirecektir. Fakat bu, kuvvetli, sıhhatli ve güzel bir vücuda sahip olmanızı sağlayacaktır.

Ayrıca, bu fizik kanunların tatbikatı mühim bir ruhsal ekzersizi de temin etmektedir. Göreceksiniz!

Memleket içindeki
Bankacılık hizmetleriniz
kadar
MEMLEKET DIŞI
BANKA İŞLERİNİZ
için de

TÜRK TİCARET BANKASI
HİZMETİNİZDEDİR

KÜLTÜR YAYIN 4

Psikanaliz ve Tekâmül

(23. sayfadan devam)

Düşünüş, duyusu frenlerse, Freud'un bahsettiği İTİLME (= Röfulman) ortaya çıkar.

İçgüdüsel davranışın neticesi nedir? içgüdüsel davranış sınırlı mıdır? Değil midir? Freud'a göre, içgüdüler tatminle ortadan kalkmaktadır. Zevk tatmin; azap tatminsizlik olduğuna göre, tatmin sonucunda zevk mi açığa çıkar, yoksa azap mı?

GOSEN Kanunları tespit etmiştir ki:

«Muayyen bir ihtiyaç ile alâkalı tatmin hissi, devam veya tekerrür ettiği müddetçe kuvvetinden ve kesafetinden kaybeder. Zevk duygusu, lüzumundan fazla uzadığı vakit, bezginlik ve ıstırap verir.»

Her hangi bir zevk konusu, önce zevk; tekerrürü halinde ise zevk yerine ıstırap vermektedir. AZALAN MARJİNAL FAİDE KANUNUN'da dahl görülen bu gerçek, içgüdüyü Freud'un BEN'inin İTME'sine lüzum kalmadan frenleyebilmektedir. İçgüdüler, kendilerini sınırlayabilmektedirler. Freud, bu Otolimitasyon'dan bahsetmemiştir.

Freud'un itilme'sine gelince: İçben'den gelen içgüdülerin, BEN tarafından itilmesi; itilen içgüdülerin tahrik ve temerküz et-

tirilmesidir. İtilme, kısa vadede frenleyici; uzun vadede kuvvetle ortaya çıkmayı intaç eden bir tekâmül mekanizmasıdır. İTİLME, ancak zayıf içgüdüleri kampa çekerek semirten bir antrenör'dür. Semiren içgüdüler, tatminle otolimitasyona uğrayacaklardır. İtilme ile otolimitasyon mekanizması aynıdır.

Otolimitasyon = Azap > zevk.

Azap zevkten fazladır. İçgüdü itilir. Fakat itilmenin geri tepmesi mekanizması ile endirekt olarak ortaya çıkar. İtilme, azabın tatminden fazla olacağı düşüncesiyle, tatminden vazgeçmedir. İtilmede tatminin kantitesi yoktur.

Otolimitasyonda ise, yine azap zevkten fazladır. Fakat bu fazlalık, tatminin kantitesindeki çokluktan ileri gelmektedir. Freud diyor ki, içgüdüler ancak tatminle ortadan kalkar. Hayır, kalkmaz. İçgüdüler tatmin neticesinde otolimitasyona uğrarlar. yani, zevk konusunun kalitesinde pozitif veya negatif yönde tekâmüle sebebiyet verirler. Yeni kademe itilme ile kuvvetlendirilir; tatminle gerçekleştirilir; otolimitasyonla tekâmül ettirilir.

RUH VE MADDE'YE

Abone olmak için

Bu kuponu doldurup P.K. 1157 İstanbul adresine göndermeniz kâfidir.

Adı, Soyadı : .....

Adres : .....

. . . . . Aylık abone ücreti olan . . . . . T.L. nı . . . . . : .
havale no.su ile . . . . . Postahanesinden çıkarttım. Abone kaydımın yapılmasını rica ederim.

İmza